

เอกสารประกอบการประชุมคู่ขนาน
เรื่อง
การปราบปรามวัตถุอันตราย
ผิดกฎหมาย

สารบัญ

	หน้า
◆ ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัดอุยัฎฐิตถุพุทธศักราชอันตรราย จำเป็นหรือไม่ อย่างไร? โดย อาจารย์อิทธิพล ปรีติประสงค์	001
◆ รายงานวิจัยและพัฒนาเรื่ององค์ความรู้การจัดการสื่อทางเพศในสังคมไทย โดย อาจารย์อิทธิพล ปรีติประสงค์	012
◆ ๘ ข้อความรู้เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสื่อลามกในสังคมไทย โดย คณะอนุกรรมการศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหามสื่อลามกที่มีผลกระทบต่อเด็ก เยาวชน สตรี สภานิติบัญญัติแห่งชาติ	021
ภาคผนวก	
◆ ผังแสดงเหตุผลและความจำเป็นของการยกร่างพระราชบัญญัติวัดอุยัฎฐิตถุพุทธศักราชอันตรราย พ.ศ.	036
◆ ร่างพระราชบัญญัติวัดอุยัฎฐิตถุพุทธศักราชอันตรราย พ.ศ.	038
◆ ตารางบันทึกหมายเหตุประกอบ ร่างพระราชบัญญัติวัดอุยัฎฐิตถุพุทธศักราชอันตรราย พ.ศ.	049
◆ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	062

ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุช่วยพฤติกรรมอันตราย จำเป็นหรือไม่ อย่างไร?

ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุอันตรายจากสื่อออนไลน์

อ.อิทธิพล ปรีดิประสงค์

สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล

(๑) สถานการณ์ของปัญหาด้านข้อเท็จจริง

ในอดีตปัญหาเรื่องสื่อที่เป็นภัยต่อสังคมไทยถูกจำกัดวงแคบอยู่ในเฉพาะสื่อเก่า กล่าวคือ กระดาษ สื่อสิ่งพิมพ์ ต่อมาในยุคโลกาภิวัตน์ด้านสารสนเทศ หรือ ที่เรารู้จักกันในชื่อว่า อินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะเว็บไซต์ในยุค ๒.๐ ซึ่งเป็นยุคที่ผู้อ่านเป็นผู้เขียนได้ด้วย (Read and Write) ทำให้สื่อที่เป็นภัยต่อสังคมไทยนั้นสามารถแพร่กระจายตัวและคงอยู่อย่างถาวร ประกอบกับ การเก็บรักษาข้อมูลดังกล่าวและนำเผยแพร่ต่อเป็นลักษณะทวีคูณยิ่งทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากสื่อที่เป็นภัยต่อสังคมไทยนั้นทวีความรุนแรงของปัญหามากขึ้น ปัญหาดังกล่าวไม่ได้จำกัดอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงเท่านั้น ยังมีการเชื่อมต่อปัญหาไปในโลกเสมือนจริงอีกด้วย

ในแง่ของสื่อที่เป็นภัยต่อสังคมไทยที่ปรากฏในสังคมนั้น หมายถึง สื่ออย่างใดอย่างหนึ่งที่นำมาซึ่งผลกระทบเชิงลบต่อการรับรู้ เรียนรู้ ซึมซับ ค่านิยม จนเห็นว่าเป็นเรื่องปกติในสังคมไทย ส่งผลให้เส้นมาตรฐานของคุณธรรม จริยธรรม มาตรฐานในทางสังคมถูกเบี่ยงเบนไปจากความเป็นจริงในแง่ลบ สามารถจำแนกได้เป็น ๒ กลุ่มใหญ่ๆ กล่าวคือ

กลุ่มที่ ๑ สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่สังคมไทยยอมรับไม่ได้อย่างเด็ดขาด กล่าวคือ สื่อลามกที่ล้ำเขตแดนของมาตรฐานด้านค่านิยม ความเชื่อ วัฒนธรรม และความเป็นอยู่ในสังคม “อย่างปกติ” ยกตัวอย่างเช่น สื่อทางเพศที่มีลักษณะอันเป็น “การกระทำวิปริตทางเพศ” ในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ (๑) ระหว่างบุพการีกับผู้สืบสันดาน พี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือพี่น้องร่วมแต่บิดาหรือมารดาเดียวกัน (๒) โดยใช้ความรุนแรงถึงขนาดที่น่าจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย หรือ โดยใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่อาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือชีวิต (๓) โดยการบังคับขู่เข็ญหรือข่มขืน (๔) ระหว่างบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไป และรวมถึงการร่วมประเวณีหมู่ด้วย (๕) การชำเราสัตว์หรือชำเราศพ (๖) สื่อที่ได้จากการแอบถ่าย (๗) สื่อลามกอนาจารเด็ก เป็นต้น

กลุ่มที่ ๒ สื่อที่ชักนำหรือกระตุ้น ส่งเสริม ให้เกิดการกระทำที่ใช้ความรุนแรงที่เกินกว่าปกติ ยกตัวอย่างเช่น การกระทำทารุณกรรมต่อเด็ก การชักจูงให้เกิดการฆ่าตัวตาย ฆ่าตัวตายหมู่ การทำให้เห็นความสุขจากการใช้สารเสพติด เป็นต้น

ในขณะที่เดียวกันเราไม่อาจปฏิเสธได้ว่า สื่อใน ๒ กลุ่มใหญ่นั้นมีจำนวนมากขึ้น และทวีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะในสื่อใหม่ หรือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ข้อมูลสนับสนุนที่สำคัญในกรณีของสื่อลามกเด็กจากหลายองค์กรจากหลายประเทศ ยกตัวอย่างเช่น

- Cyprus Telecommunications Authority หรือ CyTA ได้นำเสนอถึงสื่อลามกเด็กนั้น ได้มาจากการละเมิดเด็ก ทั้งการล่อลวงและการขู่เชิญทำร้าย โดยในกรณีของสื่อลามกเด็กมีเป็นจำนวนมาก โดยมีรายได้จากธุรกิจประเภทนี้กว่าปีละ ๑ หมื่นล้านเหรียญ
- รายงานผลการสำรวจของเจ้าหน้าที่ตำรวจในอังกฤษว่าในประเทศอังกฤษ ร้อยละ ๒๐ ของเด็กเยาวชนที่สนทนาออนไลน์ หรือ การแชต จะถูกชักชวน โดยกลุ่มคนที่ชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็กที่เรียกว่า “Pedophile” นอกจากนี้ ยังพบว่า มีเว็บไซต์เกิดใหม่กว่าวันละ ๓๐๐ เว็บไซต์ที่เป็นเว็บไซต์สื่อลามกอนาจาร

(๒) ทำไมต้องมี (ร่าง) กฎหมายฉบับนี้

ในการปรับปรุงหรือพัฒนากฎหมายลายลักษณ์อักษรขึ้นใหม่นั้น ในหลักการพื้นฐานนั้น ประกอบด้วยความจำเป็น ๒ ประการ กล่าวคือ

ประการที่ ๑ กฎหมายลายลักษณ์อักษรเดิมที่มีอยู่นั้น ไม่เพียงพอต่อการจัดการต่อสถานการณ์ของปัญหา ทั้งปัญหาเรื่องข้อเท็จจริงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ สื่อทางเพศที่สังคมไทยยอมรับไม่ได้อย่างเด็ดขาด¹ รวมไปถึง สื่อที่ชักนำหรือกระตุ้น ส่งเสริม ให้เกิดการกระทำที่ใช้ความรุนแรงที่เกินกว่าปกติ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ได้อยู่ภายใต้กฎหมายเดิมที่มีอยู่ ดังนั้นเจตนารมณ์ตามกฎหมายที่จะต้องมีการพัฒนานั้น จำเป็นที่จะต้องมีผลใช้บังคับกับ “วัตถุที่มีผลเป็นการกระตุ้น ส่งเสริม หรือยั่วยุให้เกิดการกระทำที่เป็นอันตรายร้ายแรง” ต่อสังคม สาธารณะ กล่าวคือ การกระทำวิปริตทางเพศ การกระทำทางเพศกับเด็ก การฆ่าตัวตาย การให้ใช้ยาเสพติด การกระทำทารุณกรรมการต่อเด็ก การกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร การก่อการร้ายเกี่ยวกับศาสนา ความผิดเกี่ยวกับเพศ การใช้ความรุนแรง ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต

¹ สำหรับสื่อทางเพศในกลุ่มสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ในกลุ่มสื่อลามกนั้นอยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๒๘๗ ประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งมีผลบังคับใช้ต่อผู้กระทำความผิดในฐานะผู้เผยแพร่ ผู้จำหน่าย เท่านั้น ไม่ได้หมายรวมถึงผู้ครอบครอง หรือในกรณีสื่อลามกบนระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.๒๕๕๐ ก็มีผลใช้บังคับต่อผู้นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ผู้เผยแพร่ ส่งต่อ และ ยังหมายรวมถึง ผู้ให้บริการที่จงใจสนับสนุนการกระทำความผิดดังที่ปรากฏในมาตรา ๑๕

ซึ่งเป็นกรอบของการบังคับใช้ที่ชัดเจนและกว้างกว่ากฎหมายฉบับเดิมที่มีอยู่ ทั้งประมวลกฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.๒๕๕๐

ประกอบกับมีการยกเลิกพระราชบัญญัติปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก พุทธศักราช ๒๔๗๑ โดยพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายบางฉบับที่ไม่เหมาะสมกับกาลปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงทำให้ปัจจุบันไม่มีกฎหมายกำหนดมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับวัตถุลามก เช่น สื่อที่มีการแสดงกิจกรรมที่วิปริตทางเพศและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก

ประการที่ ๒ ความจำเป็นในทางกฎหมายระหว่างประเทศ เนื่องจากประเทศไทยเป็นภาคีในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และพิธีสารเลือกรับเรื่อง การค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก² (Optional Protocol on the sale of children, child prostitution and child pornography) โดยในข้อ ๒ ได้ (๓) ได้กำหนดนิยามของ สื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก หมายถึง การนำเสนอกิจกรรมทางเพศหรือส่วนใดในทางเพศของเด็กจากตัวตนจริงหรือการทำจำลองเพื่อจุดประสงค์ในทางเพศ ดังนั้น ในทางหลักกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว ประเทศไทยจำเป็นต้องอนุวัติการตามสนธิสัญญา โดยการปรับปรุงกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามสนธิสัญญาที่ได้เข้าร่วม ผลก็คือ การแก้ไข ปรับปรุง กฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกให้มีผลต่อการจัดการสื่อลามกเด็ก ทั้ง การผลิต การแจกจ่าย การเผยแพร่ การนำเข้า การส่งออก การเสนอ การขาย หรือ “การครอบครอง” เพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว ซึ่งสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก³ รวมไปถึงการปรับบทลงโทษให้สมควรแก่ลักษณะของการกระทำความผิด⁴

² พิธีสารฉบับนี้เป็นพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ ๓๒ ๓๔ และ ๓๕ ซึ่งว่าด้วยการแสวงประโยชน์จากเด็กทางเศรษฐกิจและทางเพศ มีสาระประกอบด้วยข้อบท ๑๗ ข้อ โดยมีหลักการที่มุ่งการคุ้มครองเด็กจากการแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ทางเพศ และพัฒนาการทางร่างกายและจิตวิญญาณของเด็ก

³ Article 3 (1) Each State Party shall ensure that, as a minimum, the following acts and activities are fully covered under its criminal or penal law, whether such offences are committed domestically or transnationally or on an individual or organized basis:

(a) In the context of sale of children as defined in article 2:

(i) Offering, delivering or accepting, by whatever means, a child for the purpose of:

- a. Sexual exploitation of the child;
- b. Transfer of organs of the child for profit;
- c. Engagement of the child in forced labour;

(ii) Improperly inducing consent, as an intermediary, for the adoption of a child in violation of applicable international legal instruments on adoption;

(๓) ร่างกฎหมายฉบับนี้ทับซ้อนกับกฎหมายอื่นจริงหรือไม่

ในการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้ให้ความเห็นในเรื่องความทับซ้อนในประเด็นกรอบของการใช้กฎหมายมีความซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่นที่มีผลใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน หากพิจารณาในบทบัญญัติของกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน พบว่า กฎหมายสารบัญญัติที่มีผลใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังไม่ครอบคลุมถึงวัตถุที่ยั่วพฤติกรรมอันตรายตามร่างพระราชบัญญัติ ฯ กล่าวคือ

- กล่าวโดยเฉพาะ มาตรา ๒๘๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญา เป็นการกำหนดฐานความผิดเกี่ยวกับสื่อลามก ซึ่งยังไม่ครอบคลุมสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก ทั้งนี้ จากข้อเท็จจริงของการหาระหว่าง ทาง พม. กับ ฝ่ายกฎหมายกระบวนการยุติธรรม สคก. เกี่ยวกับการจัดทำร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา โดยเพิ่มเติมความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกเด็ก ไว้ในวรรคสองแห่งมาตรา ๒๘๖ ประมวลกฎหมายอาญา ก็ตาม การกระทำที่จะเข้าองค์ประกอบฐานความผิดตามกฎหมายฉบับนี้ จะต้องมีเจตนาเพื่อยั่วยู่ทางกามารมณ์อย่างชัดเจน ในปัจจุบัน มีการจัดทำวัตถุที่นำเสนอเนื้อหาที่อาจไม่ได้มีเจตนาช่วยยู่ยู่ทางกามารมณ์ แต่เป็นการชักจูง โน้มนำให้เกิดความเชื่อและอาจก่อให้เกิด การกระทำที่วิปริตทางเพศ เช่น การนำเสนอเนื้อหาที่แสดงให้เห็นถึงความสุขของการมีเพศสัมพันธ์กับสพ หรือวัตถุที่มีเนื้อหาที่ทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว โดยที่วัตถุนั้นไม่ได้เข้าองค์ประกอบฐานความผิดตามมาตรา ๒๘๖ ประมวลกฎหมายอาญา เป็นต้น ซึ่งอาจไม่เข้าองค์ประกอบฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

- กรณีของสื่อสิ่งพิมพ์ตกอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ.๒๕๔๔ กรณีของสื่อภาพยนตร์ตกอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๖๓ กรณีของวัสดุบันทึกภาพ วัสดุบันทึกข้อมูล วัสดุบันทึกเสียง หรือถ้อยคำทางโทรศัพท์ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปวีสดู โทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐ กรณีของข้อความ ข้อมูล หรือข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ อยู่ภายใต้ พระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.๒๕๕๐ เป็นการบัญญัติฐานความผิดเกี่ยวกับสื่อประเภทต่างๆที่มีเนื้อหาในทางลามก ขัดต่อศีลธรรมอันดีและความสงบเรียบร้อยของสังคม แต่ในปัจจุบันมีการนำเสนอวัตถุที่มีเนื้อหาเป็นการกระดุน ส่งเสริม หรือช่วยยู่ยู่ให้เกิดการกระทำหรือพฤติกรรมอันตราย เช่น การสอน อธิบายวิธีการทำระเบิด การสอนเทคนิคการตั้ง

(b) Offering, obtaining, procuring or providing a child for child prostitution, as defined in article 2;

(c) Producing, distributing, disseminating, importing, exporting , offering , selling or possessing for the above purposes child pornographies defined in article 2.

⁴ Article 21 (4) Subject to the provisions of its national law, each State Party shall take measures, where appropriate, to establish the liability of legal persons for offences established in paragraph 1 of the present article. Subject to the legal principles of the State Party, such liability of legal persons may be criminal, civil or administrative.

กล้องขนาดเล็กไว้ตามจุดต่างๆ เป็นต้น เหล่านี้ ไม่เข้าองค์ประกอบฐานความผิดตามกฎหมายข้างต้น ทำให้เกิดช่องว่างทางกฎหมายในการเข้าไปจัดการต่อวัตถุที่ยัวยุพฤติกรรมอันตรายเหล่านั้น

- ปัญหาเรื่องความซ้ำซ้อนกับ (๑) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ ในกรณีของการกระชก ส่งเสริม หรือยัวยุให้เกิดหรือโดยประการที่น่าจะก่อให้เกิดการกระทำทางเพศที่เกี่ยวกับเด็ก และการกระทำทารุณกรรมต่อเด็ก หรือ (๒) ธรรมนูญมาตรา ๒๕๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา เกี่ยวกับการกระชก ส่งเสริม หรือยัวยุให้เกิดหรือโดยประการที่น่าจะก่อให้เกิดการฆ่าตัวตาย หรือ (๓) การกระชก ส่งเสริม หรือยัวยุให้เกิดหรือโดยประการที่น่าจะก่อให้เกิดการใช้ยาเสพติด โดยในปัจจุบันมีกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่จำนวน ๓ ฉบับ กล่าวคือ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๕ และ พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.๒๕๓๔ ซึ่งกฎหมายข้างต้นล้วนมีผลต่อผู้กระทำความผิดที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น โดยตรง แต่ไม่ได้บัญญัติความผิดของสื่อหรือวัตถุที่มีการนำเสนอและเป็นผลให้เกิดการกระชก ส่งเสริม ยัวยุให้เกิดหรือโดยประการที่น่าจะก่อให้เกิดการกระทำทางเพศต่อเด็ก การฆ่าตัวตาย การใช้ยาเสพติด เช่น การนำเสนอเนื้อหาถึงความพอใจและความสุขในการใช้สารเสพติด การเล่าถึงประสบการณ์และความรู้สึกในเชิงบวกของการฆ่าตัวตายของตนเอง เป็นต้น ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงมิได้ซ้ำซ้อนกับกฎหมายฉบับอื่นที่มีผลใช้บังคับอยู่แล้วในปัจจุบัน

(๔) บทลงโทษตามกฎหมายเดิมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

ปัญหาเรื่องบทบังคับโทษกับสถานการณ์ของปัญหาด้านสื่อทั้ง ๒ กลุ่ม กล่าวคือ สื่อทางเพศที่สังคมไทยยอมรับไม่ได้อย่างเด็ดขาด ในปัจจุบัน พบว่า ประเด็นเรื่องโทษทางอาญาสำหรับสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก เพศสัมพันธ์ของคนในครอบครัว เพศสัมพันธ์แบบหมู่ การแลกเปลี่ยนคู่นอน การมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ การชำเราศพ ซึ่งมีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลง การเบี่ยงเบนทางทัศนคติ ความเชื่อ วัฒนธรรมในสังคมอย่างร้ายแรง แต่ในทางข้อเท็จจริงทางกฎหมายแล้วก็จะพบว่า วัตถุเหล่านี้ มีบทบัญญัติโทษทางอาญาในมาตรฐานเดียวกับสื่อลามกทั่วไป กล่าวคือ

- (๑) มาตรา ๒๘๗ ประมวลกฎหมายอาญา กำหนดอัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปีปรับไม่เกิน ๖,๐๐๐ บาท
- (๒) พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. ๒๔๘๔ กำหนดอัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๒ เดือนปรับไม่เกิน ๒๐๐ บาท
- (๓) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.๒๔๗๓ กำหนดอัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี
- (๔) พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปวีสดู โทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐ กำหนดอัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี

(๕) พระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.๒๕๕๐ กำหนดอัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี

(๖) พระราชบัญญัติไปรษณีย์ พ.ศ.๒๔๗๗ กำหนดอัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี

(๗) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ กำหนดอัตราโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี

ซึ่งหากพิจารณาผลกระทบที่เกิดขึ้นในสังคมแล้ว ความผิดเหล่านี้ควรได้รับโทษทางอาญาที่มากกว่าสื่อลามกทั่วไป เพราะสื่อลามกเหล่านี้ส่งผลกระทบรุนแรงมากกว่าสื่อลามกทั่วไป

ส่วนกรณีของ สื่อที่ชักนำหรือกระตุ้น ส่งเสริม ให้เกิดการกระทำที่ใช้ความรุนแรงที่เกินกว่าปกติ เช่น การชักจูงให้เกิดการฆ่าตัวตาย ฆ่าตัวตายหมู่ การทำให้เห็นความสุขจากการใช้สารเสพติด ตกอยู่ภายใต้ช่องว่างของกฎหมายที่ไม่อาจจะลงโทษกับผู้นำเข้า เผยแพร่ ส่งต่อ จำหน่าย ครอบครอง สื่อต่างๆ ในกลุ่มนี้ได้

(๕) ช่องว่างของกฎหมายในส่วนของวิธีบัญญัติ

ในแง่ของช่องว่างของการบังคับใช้กฎหมายที่มีผลใช้บังคับในปัจจุบัน หากพิจารณาในประเด็นของการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด ภายใต้หลักกฎหมายพระธรรมนูญศาลยุติธรรมประกอบกับมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาคriminalในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๕๕ ทำให้คดีที่มีอัตราโทษขั้นสูงสุดไม่เกิน ๓ ปี เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจการพิจารณาของศาลแขวง และ หากผู้ต้องหาให้การรับสารภาพตลอดข้อหาต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนนำผู้ต้องหามายังพนักงานอัยการเพื่อฟ้องศาล โดยมีต้องทำการสอบสวน และให้ฟ้องด้วยวาจา และหากผู้ต้องหายังคงให้การรับสารภาพให้ศาลบันทึกคำฟ้อง คำรับสารภาพ และทำคำพิพากษาในบันทึกฉบับเดียวกัน ประกอบกับองค์คณะของผู้พิพากษาในศาลแขวงนั้น ผู้พิพากษาคณะเดียวสามารถพิจารณาและพิพากษาได้ และจากการตรวจสอบในทางเท็จจริงในทางปฏิบัตินั้นพบว่า คดีเหล่านี้มีผลกระทบเชิงลบต่อการเปลี่ยนแปลงในสังคมเป็นอย่างมาก ทั้งต่อ สถาบันครอบครัว ความสงบในสังคม นำมาซึ่งอันตรายต่อจิตใจอย่างรุนแรง มีมาตรฐานในการดำเนินคดีทางอาญาในมาตรฐานเดียวกับสื่อที่ขัดต่อกฎหมายทั่วไป ทำให้ผลการดำเนินคดีส่วนใหญ่ที่จำเลยรับสารภาพจะได้รับการลงโทษทางอาญาสถานเบา เป็นผลให้ไม่เกิดความเข็ดหลาบในการกระทำความผิด

(๖) บทสรุปและบทส่งท้าย

จากข้อมูลข้างต้นที่เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับสื่อที่เป็นภัยต่อสังคมไทย อีกทั้ง สื่อที่มีลักษณะยั่วยุพฤติกรรมที่นำไปสู่การกระทำความผิดที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น และมีหลากหลาย

รูปแบบมากขึ้น ซึ่งส่งผลต่อ ความรู้ ความเข้าใจ ความคุ้นชิน และปฏิบัติโดยเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดา เป็นเครื่องสะท้อนถึงมาตรฐานทางสังคมที่เสื่อมถอยลง ประกอบกับ ปัญหาเรื่องช่องว่างของกฎหมายและประสิทธิภาพของกฎหมายทั้งในส่วนของสารบัญญัติ และ วิธีสบัญญัติ ที่ไม่อาจครอบคลุมถึงปัญหาด้านข้อเท็จจริง และ ปัญหาเรื่องการกระจายตัวของกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ อีกทั้ง ปัญหาเรื่อง บทลงโทษที่ไม่สมแก่ลักษณะของการกระทำความผิด จึงเป็นเหตุอันสมควรที่จะต้องมีการพัฒนา ปรับปรุง หรือ แก้ไขกฎหมายที่มีความเฉพาะด้านเพื่ออุดช่องว่างของกฎหมายที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาคผนวก

ประเด็นข้อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุอันตราย พ.ศ. .... จากสำนักงาน

คณะกรรมการกฤษฎีกา

เนื่องด้วยสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้กำหนดนัดประชุมพิจารณาร่างปราบปรามวัตถุอันตราย พ.ศ. .... ขึ้นเจ้าหน้าที่นัดแรกเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2550 โดยเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและให้ความเห็นไว้ประกอบการเสนอคณะรัฐมนตรี ซึ่งหน่วยงานต่างๆ และฝ่ายเลขานุการได้ชี้ประเด็นที่เป็นข้อกังวลและประเด็นหรือเกี่ยวกับร่างที่อาจเป็นข้อพิจารณาหรือข้อสงสัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 11) ซึ่งมี อ. โสภณ รัตนกร เป็นประธาน ดังนี้

1. ขอบเขตของวัตถุอันตรายนั้นมีความชัดเจนเพียงพอในทางปฏิบัติหรือไม่อย่างไร เนื่องจากกฎหมายของต่างประเทศจะแยกเป็นด้านๆ เช่น กม. สัตว์ตกตาย กม. การพิมพ์ กม. วิทยุโทรทัศน์ ซึ่งวิธีการในการจัดการดูแลควบคุมก็จะนำไปตามรูปแบบเฉพาะของแต่ละเรื่องไป แต่ร่างกฎหมายฉบับนี้รวมหลายเรื่องไว้ด้วยกัน เช่น สัตว์ตกตาย ความรุนแรง โดยมีระบบ/ใช้มาตรการเดียวกันหมด ซึ่งจะต้องเชื่อมโยงการดำเนินงานในทางปฏิบัติให้เข้าใจได้

2. นิยามคำว่า “วิปริตทางเพศ”(6) ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงนั้น ค่อนข้างกว้างเกินไปเนื่องจากเกี่ยวข้องกับความคิดและโทษทางอาญา แตกต่างจากกฎหมายอื่น เช่น กฎหมาย เชื้อเพลิงซึ่งเป็นที่เข้าใจได้ว่า ควรเปิดช่องไว้เพื่อในอนาคตจะมีพลังงานรูปแบบอย่างอื่นเพิ่มเติม แต่กฎหมายในเชิงอาญาโดยหลักแล้วไม่สามารถกำหนดเช่นนั้นได้

3. นำหนักของความคิดและโทษนั้นสมดุลกันหรือไม่ รวมถึงความสมดุลระหว่างการจัดการปัญหาสังคม / ศีลธรรมอันดีของประชาชน กับภาระของประชาชนในการก้าวล่วงสิทธิส่วนบุคคล เนื่องจากอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการเข้าไปในเคหสถาน สถานที่ หรือยานพาหนะใดๆ โดยไม่มีหมายศาลได้ตามมาตรา 23 ยึดหรืออายัดทรัพย์สินตามมาตรา 24 การเปิดพัสดุกักกัน ไปรษณีย์ ตู้ไปรษณีย์ กักกัน ไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์ ระบบคอมพิวเตอร์ ตามมาตรา 25 ซึ่งกระทำไปก่อนแล้วค่อยมารายงานศาลทีหลัง เป็นกระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลหรือสิทธิอื่นใดมากเกินควร ต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างหลักการควบคุมการกระทำผิดอาญาและความชอบธรรมในการใช้อำนาจของรัฐ

4. ประเด็นเรื่องการมีวัตถุอันตรายไว้ในครอบครองเป็นความผิด (มาตรา 13 วรรค 3) ซึ่งหากมีไว้เพื่อเผยแพร่ จำหน่าย นำเข้า .... เป็นที่เข้าใจได้ว่าควรจะมีผิด แต่การที่กำหนดให้มีไว้ในครอบครองเฉยๆ ไม่ได้คิดจะไปเผยแพร่ต่อก็เป็นความผิดแล้ว น่าจะผิดหลักตาม ป่อ. ทัวไป ที่ผิดต่อเมื่อเป็นการครอบครองเพื่อเจตนาพิเศษต่างๆ ดังนั้น ควรจะมีการกำหนดเจตนาพิเศษกำกับไว้ด้วยหรือไม่ เพราะแทนที่จะคุ้มครองเด็กได้ตามเจตนารมณ์ แต่เด็กจะกลายมาเป็นผู้กระทำผิด โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์เสียเอง เช่น ในบางโรงเรียน มีการตรวจแถวตอนเช้าแล้วเด็กมี CD ที่อาจจัดว่าเป็นวัตถุอันตรายมาในกระเป๋ / มีการดูสมัยนี้ที่มีภาพใช้ความรุนแรง ใช้อาวุธ , ระเบิดฆ่ากันตาย ซึ่งเข้าใจว่า ภาพพิมพ์

หรือสิ่งพิมพ์ที่กระตุ้น ส่งเสริมหรือยั่วยุ โดยประการที่น่าจะก่อให้เกิดตาม (6) การใช้ความรุนแรงที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตได้หรือไม่

5. ความผิดฐานสมคบซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ใช้กับความมั่นคงของรัฐ ซึ่งเรื่องวัตถุช่วยพฤติกรรมอันตรายนี้มีความรุนแรงถึงขนาดกำหนดให้เพียงแค่สมคบกันก็เป็นความผิดแล้ว รับ โทษมีเกณฑ์พิจารณาแบ่งแยกขอบเขตอย่างไร เมื่อเป็นหลักการใหม่ก็ต้องมีเหตุผลจำเป็นที่เหมาะสมว่าทำไมถึงต้องกำหนดไว้เช่นนั้น

6. ในมาตรา 20 เรื่องเงินค่าปรับและเงินที่รับได้ ให้ตกเป็นของกองทุน ๒ กองทุนทั้งหมด ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับกฎหมายนี้เลย ไม่คิดตั้งเป็นกองทุนไว้ใช้เพื่อความคล่องตัวในการทำงานเองหรือแบ่งส่วนหนึ่งส่วนใดไว้ใช้ในการปฏิบัติตามกฎหมายนี้ด้วยหรือ และการที่ระบุไว้ชัดเจน (60 : 40) อาจเกิดปัญหาเงินลงไปในกองทุนที่กำหนดมากเกินไป / โดยไม่ได้ใช้ประโยชน์คุ้มค่า ซึ่งหากส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน อาจจะใช้ประโยชน์ในราชการทางอื่นได้ด้วย

7. เรื่องเงินสินบนที่กำหนดให้ผู้กระทำผิดเป็นคนจ่าย ซึ่งถ้าเขาไม่มี / ไม่สามารถจะจ่ายได้จริงๆ จะต้องถูกกักขังแทนค่าปรับ หรือทำอย่างไร

8. รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนี้มีมากเกินไปหรือไม่ กระทรวงใดทำงานด้านไหนควรต้องระบุกำหนดให้ชัด / เตรียมเหตุผลไว้ตอบคำถาม เพื่อที่จะได้ไม่เป็นการซ้ำซ้อนหรือก้าวก่ายหน้าที่กันของแต่ละกระทรวง (มาตรา 31)

9. กรรมการผู้ทรงคุณวุฒินั้นกำหนดไว้เพียง 3 ด้านนั้นเพียงพอแล้วหรือ เช่น ด้านสังคมวิทยา มีส่วนจำเป็นไหม รวมถึงการที่กำหนดไว้เช่นนั้นไม่ชัดเจน อาจจะมีการตั้งด้านใดด้านหนึ่งทั้ง 3 คน เลขก็เกินไปได้ (มาตรา 5) รวมถึงการที่กำหนดให้เมื่อหมดวาระแล้วให้ทำงานไปพลางก่อนจนกว่าจะแต่งตั้งใหม่ นั้นมีความจำเป็นหรือไม่ เนื่องจากจำนวนกรรมการ โดยตำแหน่งนั้นก็เกินองค์ประชุม น่าจะสามารถประชุมไปได้ โดยที่ไม่ต้องรอกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

10. ในการกำหนดข้อยกเว้นความผิดในมาตรา 13 วรรค 4 ควรจะเพิ่มเติมข้อยกเว้นกรณีที่เกิดขึ้นมีไว้ ทำสำเนาเพื่อความบันเทิงส่วนตัวไว้ด้วยหรือไม่

11. การกำหนดให้เป็นความผิดมูลฐานตามกฎหมายฟอกเงิน สนง.ศาลยุติธรรม เห็นว่า ควรไปแก้ไขในกฎหมาย ปปง. ซึ่งเป็นกฎหมายหลัก จะเป็นการถูกต้องกว่าการที่กำหนดไว้ในกฎหมายอื่นให้เป็นความผิดมูลฐาน

12. ลักษณะของกฎหมายมีหลายเรื่อง / รูปแบบปะปนกัน (ทั้งสารบัญญัติกำหนดความผิดและบัญญัติเป็นวิธีดำเนินการ) ควรจัด / เรียงเนื้อหากฎหมายเป็นหมวดหมู่หรือไม่

บรรณานุกรม

1. คณะอนุกรรมการพัฒนากฎหมาย นโยบายด้านสื่อ , เอกสารประกอบการพิจารณาข้อเสนอให้มีการจัดทำร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุช่วยพฤติกรรมอันตราย พ.ศ..... คณะกรรมการสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์แห่งชาติ , ๒๕๕๐
2. โครงการศึกษาปัญหาเรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมไทยบนอินเทอร์เน็ต กองทุนศาสตราจารย์คณิง ภาไชย คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. “การตรวจสอบสถานการณ์เกี่ยวกับปัญหาสื่อลามกในสังคมไทยบนอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน”, เอกสารประกอบการบรรยายวิชาคุณธรรมสำหรับครูประถม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 10 มิถุนายน 2545.
3. โครงการศึกษาปัญหาเรื่องพฤติกรรมนอกระบบของมนุษย์ในสังคมไทยบนอินเทอร์เน็ต กองทุนศาสตราจารย์คณิง ภาไชย คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. “สรุปผลการวิจัย เรื่อง ธุรกิจนอกระบบบนอินเทอร์เน็ต : ศึกษากรณีการประกอบธุรกิจสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต”, เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง “ธุรกิจนอกระบบ : ศึกษาเฉพาะกรณีการประกอบธุรกิจสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต” โดยศูนย์วิจัยเศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , วันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ.2546
4. สมเกียรติ ตั้งนะโม ความเป็นมาเกี่ยวกับโป๊ เปลือย ลามก อนาจาร มหาวิทยาลัยเที่ยงคืน (เอกสารออนไลน์ 25 ธันวาคม 2547) : <http://www.midnightuniv.org/finearts/2544/newpage2.html>
5. อิทธิพล ปรีดีประสงศ์ และ พันธุ์ทิพย์ สายสุนทร, รายงานวิจัยและพัฒนาเรื่ององค์ความรู้การจัดการสื่อทางเพศในสังคมไทย ในโครงการวิจัยและพัฒนาเรื่อง เด็กกับสื่อ โดยการสนับสนุนของ มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ ๒๕๕๐
6. อิทธิพล ปรีดีประสงศ์ , พันธุ์ทิพย์ สายสุนทร , สื่อลามกอนาจาร : นวัตกรรมใหม่บนปัญหาเดิมๆที่รอคอยการจัดการ, เอกสารวิชาการ วุฒิสภา ลำดับที่ 16,2548
7. อิทธิพล ปรีดีประสงศ์ , พันธุ์ทิพย์ สายสุนทร , เมื่อเยาวชนช่วยคิดการจัดการสื่อลามกอนาจารในสังคมไทย : จะเกิดอะไรขึ้นต่อไปหรือไม่, เอกสารวิชาการ วุฒิสภา ลำดับที่ 16,2548
8. อิทธิพล ปรีดีประสงศ์ และ รศ.ดร.พันธุ์ทิพย์ กาญจนนะจติตรา สายสุนทร “รายงานการเสวนาทางวิชาการเรื่องการประทุษร้ายต่อสังคมบนเน็ต.” วารสารนิติศาสตร์ 30 (กันยายน 2543): น. 511-530.
9. อิทธิพล ปรีดีประสงศ์และ รศ.ดร.พันธุ์ทิพย์ กาญจนนะจติตรา สายสุนทร บทความพิเศษวิจารณ์เรื่อง มาตรการต่อสื่อทางเพศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์เทคโนโลยีคอมเมอร์เชียล ปีที่ 12 ฉบับที่ 462 ประจำวันที่ 14 กรกฎาคม - 20 กรกฎาคม พ.ศ.2546
10. อิทธิพล ปรีดีประสงศ์ , รศ.ดร.สมพงษ์ จิตระดับ และ รศ.ดร.พันธุ์ทิพย์ กาญจนนะจติตรา สายสุนทร บทความเรื่อง ทัศนวิจารณ์เรื่อง ธุรกิจเว็บไซต์ลามกอนาจาร ไม่ใช่ไม่มีทางออก แต่ไม่ออกเอง หนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ.2546
11. อิทธิพล ปรีดีประสงศ์ , อันเนื่องมาจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๖ วารสารวัฒนธรรม กระทั่งวัฒนธรรม ๒๕๕๑
12. JoLynn Plato, Child Pornography on the Internet, Blessed Sacrament School, Springfield, IL จาก <http://www.ed.uiuc.edu/wp/crime/childporn.htm>
13. Is there a link between the use of Child Pornography and Child Sexual Abuse? Some facts and figures: จาก <http://www.catholicidaho.org>
14. Jacqueline Theodoulou , Shocking child porn statistics (archive article - Thursday, September 28, 2006) จาก <http://www.cyprus-mail.com/news/main.php?id=28117&archive=1>

รายงานวิจัยและพัฒนาเรื่ององค์ความรู้การจัดการสื่อทางเพศในสังคมไทย

ความนำ

หากกล่าวถึงปัญหาด้านสื่อทางเพศในสังคมไทยนั้นสามารถพิจารณาได้เป็น ๕ ด้านที่สำคัญ กล่าวคือ ด้านที่ ๑ ความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติในเรื่องสื่อทางเพศของคนในสังคมไทย ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าสังคมไทยยังมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องของสื่อทางเพศไม่มากนัก ด้วยลักษณะสังคมไทยที่มีกรอบของวัฒนธรรม ประเพณี ทำให้การกล่าวถึงคำว่า “สื่อทางเพศ” คนในสังคมไทยจึงมักมองว่าเป็นเรื่องของสื่อต้องห้าม และมักเข้าใจถึงขนาดที่ว่า สื่อทางเพศนั้นก็คือสื่อลามกอนาจาร สื่อที่แสดงถึงความไม่สมควรในทางเพศ เป็นสื่อที่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมาย เช่น หนังสือโป๊ วิดีโอโป๊ ปฏิทินโป๊ เปลือย เว็บไซต์ลามกอนาจาร เป็นต้น ไม่ได้มีการแบ่งแยกระดับความเหมาะสมของสื่อทางเพศอย่างตรงไปตรงมา

ด้านที่ ๒ ปัญหาที่ตามมาจากสาเหตุข้างต้น ก็คือ การขาดการสร้างสื่อทางเพศที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมไทย เช่น สื่อที่นำเสนอการอยู่ร่วมกันของคนรักเพศเดียวกัน สื่อที่นำเสนอข้อมูลด้านสุขภาพทางเพศ สื่อจัดหาคู่ สื่อที่แนะนำการร่วมเพศอย่างถูกต้อง เหล่านี้ อุปสรรคด้านทัศนคติว่าสื่อเหล่านี้เป็นสื่อต้องห้ามที่ไม่อาจเผยแพร่ได้ในสังคมไทย ทำให้ การสร้างสรรค์สื่อทางเพศที่มีประโยชน์เหล่านี้อยู่ในปริมาณที่น้อยมาก ปัจจัยเหล่านี้ ล้วนเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้คนในสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็ก และเยาวชน หันกลับไปบริโภคสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์

ด้านที่ ๓ การขาดกลไกในการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ในขณะที่สังคมไทยยังมีภาพของสื่อทางเพศที่หมายถึงแต่เพียงสื่อลามกอนาจาร ทำให้การคิดค้นมาตรการในการจัดการ จึงมุ่งเน้น มาตรการในเชิงการปราบปรามสื่อลามกอนาจารเป็นหลัก การสร้างมาตรการหรือกลไกด้านความเข้มแข็งของสังคม อีกทั้ง การสร้างมาตรการในการส่งเสริมให้เกิดการสร้างสรรคสื่อทางเพศที่เป็นประโยชน์จึงไม่ได้รับการจัดทำอย่างจริงจัง และต่อเนื่อง ยิ่งไปกว่านั้น มาตรการด้านการปราบปรามยังประสบกับปัญหาด้านความต่อเนื่องและจริงจังด้วยอุปสรรคดังกล่าวทำให้การจัดการปัญหาเรื่องสื่อทางเพศจึงไม่ครอบคลุมอย่างเป็นระบบ

ด้านที่ ๔ เทคโนโลยีกับการขยายตัวของปัญหา ในยุคเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เทคโนโลยีได้กลายเป็นเครื่องมือในการสร้างและทำให้เกิดการขยายตัว กระจาย แพร่ของสื่อทางเพศได้อย่างรวดเร็ว ประกอบกับ ระบบอินเทอร์เน็ต และ โทรศัพท์เคลื่อนที่ซึ่งมีอุปกรณ์เสริม เช่น กล้องถ่ายรูป ทำให้

---

⁵ จากการเฝ้าติดตามสื่อลามกออนไลน์ ซึ่งมีการสำรวจ โดยสถาบันต่างประเทศถึงจำนวนเว็บไซต์สื่อลามกออนไลน์ <http://internet-filter-review.toptenreviews.com/internet-pornography-statistics.html> พบว่าเว็บไซต์สื่อลามกดังกล่าวมีมากกว่า ๔.๒ ล้านเว็บไซต์และการติดตามการแจ้งเว็บไซต์ผิดกฎหมายที่แจ้งเข้ามายังเว็บไซต์ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แหล่งอ้างอิงข้อมูลเชิงสถิติของการแจ้งเหตุเว็บไซต์ผิดกฎหมาย จาก <http://cyber.police.go.th/webreport/> พบว่าในช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา มีการแจ้งเหตุมากกว่า ๒๐,๐๐๐ ครั้ง

ผู้บริโภคสามารถเป็นผู้ผลิตสื่อได้ในเวลาเดียวกัน ดังนั้น ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ปัญหาเรื่องสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต จึงทวีความรุนแรงทั้งในเชิงปริมาณที่มีจำนวนมากขึ้น ในเชิงเนื้อหาที่มีสาระที่เป็นภัยและส่งผลกระทบต่อสังคมมากขึ้น และ ในเชิงวิธีการ ที่มีรูปแบบของการนำเสนอที่ง่ายขึ้น จากกระดาษเป็นภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหวในรูปของข้อมูลคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ และ กลายเป็น การสนทนาออนไลน์ผ่านระบบกล้อง เท่ากับว่า ในขณะนี้ สังคมไทยไม่ได้มีปัญหาแต่เฉพาะการเสฟสื่อทางเพศเท่านั้น ปัญหาเรื่องของการผู้บริโภคที่กลายเป็นผู้ผลิตสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ได้กลายเป็นปัญหาที่จัดการยากขึ้น

ด้านที่ ๕ สังคมไทยขาดการสร้างความเข้มแข็งให้กับสังคมอย่างตรงไปตรงมา จากสาเหตุหลักทั้ง ๔ ด้าน ทำให้การเรียนรู้ในเรื่องเพศจากสื่อทางเพศอยู่ในสถานะของการต้องเรียนรู้เอง โดยเฉพาะการเรียนรู้จากสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ เด็ก และ เยาวชนไทยขาดกระบวนการทำความเข้าใจในการเรียนรู้เรื่องเพศอย่างเหมาะสม พฤติกรรมการเสฟสื่อทางเพศของสังคมไทย จึงอยู่ในรูปของ “ปากว่าตาขยิบ” และ “หมกมุ่น” ดังนั้น การสร้างความเข้าใจและความเข้มแข็งให้กับเด็ก เยาวชน และมนุษย์ในสังคมไทยในการเลือกรับชมสื่อ มีภูมิคุ้มกันเข้มแข็งที่จะช่วยกันปกป้องคุ้มครองสังคม ก็จะทำให้ปัญหาในเรื่องสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ลดลง

องค์ความรู้ในการจัดการปัญหา

ความพยายามในการจัดการปัญหาเรื่องสื่อทางเพศในสังคมไทยเริ่มต้นตั้งแต่ปีพ.ศ.๒๕๓๑ นับแต่มีกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก อีกทั้งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.๒๕๓๓ หลังจากนั้นเป็นต้นมา มาตรการในการจัดการปัญหาส่วนใหญ่จะเน้นหนักในเรื่องของการปราบปรามสื่อที่ถูกเรียกว่า “สื่อลามกอนาจาร” อย่างไรก็ตาม เราจะเห็นได้ว่า ปัญหาในเรื่องสื่อทางเพศยังไม่ได้รับการจัดการปัญหาอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ ในทฤษฎีด้านการจัดการปัญหาสื่อทางเพศ ประกอบด้วยการจัดการใน ประการ กล่าวคือ

ประการที่ ๑ การเข้าไปจัดการปัญหาที่ตัวสื่อด้วยการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อทางเพศ

เนื่องจากทัศนคติและความเข้าใจในเรื่องของสื่อทางเพศในสังคมไทยยังไม่ชัดเจน ดังนั้น คำว่าสื่อทางเพศ จึงถูกนำไปใช้ในความหมายเดียวกับคำว่า “สื่อลามกอนาจาร” ซึ่งในความเป็นจริงแล้วสื่อลามกอนาจารเป็นสื่อทางเพศชนิดหนึ่งในกลุ่มของสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ จุดเริ่มต้นของกระบวนการในการจัดการ ก็คือ การสร้างนิยามและจัดระดับความเหมาะสมของสื่อทางเพศอย่างชัดเจน ซึ่งกระบวนการ

ดังกล่าวจะนำมาซึ่ง มาตรการในการจัดการที่สามารถจัดการปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในเรื่องของ การส่งเสริมสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ การควบคุม และการปราบปรามสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์

“สื่อทางเพศ” หมายถึง การนำเสนอข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อในรูปแบบต่างๆ เช่น เอกสาร ภาพ ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ รูปรอย ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ วัสดุ บันทึกรูปภาพ วัสดุบันทึกข้อมูล วัสดุบันทึกเสียง เสียงหรือถ้อยคำทางโทรศัพท์ ข้อความ ข้อมูล ข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ ไม่ว่าจะอยู่ในสื่อชนิดใด เป็นต้น ที่ทำให้เกิดการรับรู้ในเรื่องของเพศ

สื่อทางเพศสามารถแบ่งได้เป็น ๓ กลุ่ม กล่าวคือ (๑) สื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งหมายถึง สื่อทางเพศที่ทำให้เกิดการเรียนรู้เรื่องเพศอย่างถูกต้อง ทั้งในเรื่องของเพศสภาพ เพศภาวะ เพศวิถี กล่าวคือ การทำให้มนุษย์ในสังคมไทยได้เรียนรู้สุขภาพทางเพศ การดำรงชีวิตในแต่ละเพศ การสร้างความเข้าใจใน กลุ่มรักเพศเดียวกัน การร่วมเพศอย่างถูกต้อง เป็นต้น

(๒) สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่สังคมไทยยอมรับได้อย่างมีเงื่อนไข หมายถึงสื่อทางเพศ ในกลุ่ม สื่อลามกอนาจาร ความพยายามในการนิยามหรือให้ความหมายคำว่าสื่อลามกอนาจารมีมาตั้งแต่ ปี พ.ศ.๒๕๑๑ คำว่าสื่อลามกอนาจาร ไม่สามารถนิยามได้อย่างชัดเจน หากพิจารณาความหมายภายใต้บริบท ทางกฎหมายและคำพิพากษาศาล^๖ ก็จะหมายถึง สื่อที่ทำให้เกิดการยั่วยั่วทางกามารมณ์ และภายใต้ มาตรา ๒๘๗ ประมวลกฎหมายอาญา สื่อในกลุ่มนี้ กฎหมายยอมรับภายใต้เงื่อนไขว่าห้ามจำหน่ายหรือเพื่อประสงค์แห่ง

^๖ เช่น คำพิพากษาศาลฎีกา ๓๕๑๐/๒๕๓๑ ภาพหญิงยืนเปลือยกายกอดชาย ภาพหญิงสวมกางเกงใน โปร่งตามีผู้ชายนอนกอด มือโอบบริเวณทรวงอก ภาพหญิงเปลือยกายท่อนบนใช้มือจับหูโทรศัพท์กดที่อวัยวะเพศ ภาพหญิงเปลือยกายมีแผลคลุมตัว มือข้างกุมนมอีกข้างหนึ่งกุมอวัยวะเพศ

ภาพหญิงเปิดเสื้อให้เห็นนม ล้วงมือเข้าไปในกระโปรง ภาพหญิงเปลือยอกสวมกางเกงใน มือล้วงที่อวัยวะเพศ และภาพหญิงเปลือยอกสวมกางเกงขาสั้น มือข้างหนึ่งล้วงไปจับที่อวัยวะเพศ ภาพดังกล่าวแม้ไม่เห็นอวัยวะเพศชัดเจน แต่ก็ มีลักษณะสื่อไปในด้านยั่วยั่วกามารมณ์ และภาพหญิงเปลือยตลอดร่างซึ่งพอเห็นอวัยวะเพศได้บ้างถือได้ว่าเป็นภาพอันลามก ไม่ใช่ภาพศิลปะ ที่แสดงถึงสัดส่วนความสมบูรณ์ของร่างกาย

ข้อความต่างๆที่ได้บรรยายถึงการร่วมประเวณีของชายและหญิงอย่างชัดเจนละเอียดลออ โดยบรรยายถึงอารมณ์ ของชายและหญิงไปในทางยั่วยั่วกามารมณ์ แม้จะมีได้ใช้ถ้อยคำหยาบคาย ถือได้ว่าเป็นข้อความอันลามก หรือ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๓๐๑/๒๕๓๓ ภาพพิมพ์ของกลางเป็นภาพหญิงสาว ซึ่งมีบางภาพเปิดเผยเต้านมอย่างโจ่งแจ้ง ส่วนที่มีอวัยวะเพศแม้จะมีผ้าอาภรณ์ปกปิดไว้ แต่ก็ปกปิดไว้อย่างหมิ่นเหม่ ซึ่งนอกจากจะอยู่ในอิริยาบถที่ไม่เรียบร้อย ไม่น่าดู แล้ว ยังอยู่ในอิริยาบถที่น่าเกลียดน่าชังอีกด้วย กล่าวคือ มีบางภาพอยู่ในอิริยาบถนอนก้นนอนหงายต่างขาออกอย่าง กว้าง ทำนองเจตนาเพื่ออวดอวัยวะเพศอย่างเด็ดขาด ส่วนภาพที่อยู่ในอิริยาบถที่นั่งก้นต่างขาออก แม้จะมีผ้าปกปิดอวัยวะ เพศก็เป็นผ้าบางใส ซึ่งแสดงว่าต้องการอวดอวัยวะเพศเช่นเดียวกัน จึงเป็นภาพที่มีเจตนาอวดอวัยวะเพศให้บังเกิดความโลภทาง กามารมณ์โดยตรง ถือเป็นภาพลามกตามความหมายที่บัญญัติไว้ใน ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๗(๑)

การค้า จะเห็นได้ว่า ภายใต้กฎหมายฉบับนี้เอง สังคมไทยยอมรับภายใต้เงื่อนไขของการมีไว้ในครอบครองได้ แต่ ห้ามมีไว้เพื่อจำหน่าย

นอกจากนั้นแล้ว เงื่อนไขในการยอมรับสื่อทางเพศในกลุ่มนี้ ก็คือ อายุของผู้รับสื่อ ในหลายประเทศ เช่นประเทศสหรัฐอเมริกา มีกฎหมายที่กำหนดความผิดไว้สำหรับผู้ที่เผยแพร่สื่อลามกอนาจารให้กับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี เห็นได้อย่างชัดเจนว่า สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ในกลุ่มสื่อลามกอนาจารสังคมยอมรับให้มีได้ ภายใต้เงื่อนไขของการคุ้มครองเด็ก เยาวชน ไม่ได้ถึงสื่อเหล่านี้ก่อนวัยสมควร

ดังนั้น สื่อทางเพศในกลุ่มสื่อลามกอนาจาร จึงเป็นสื่อทางเพศที่อยู่ในลักษณะของสื่อที่ไม่เหมาะสม นำมาซึ่ง การข่มขู่ทางกามารมณ์ เช่น ภาพโป๊เปลือย เป็นต้น ซึ่งสังคมไทยยอมรับได้อย่างมีเงื่อนไข ๒ ประการกล่าวคือ เงื่อนไขทางด้านประกอบการ โดยห้ามจำหน่าย และ เงื่อนไขด้านอายุโดยการกำหนดอายุของผู้รับสื่อและกำหนดความรับผิดชอบให้กับผู้ที่ทำการเผยแพร่ให้กับเด็ก และเยาวชน

(๓) สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่สังคมไทยยอมรับไม่ได้อย่างเด็ดขาด หมายถึงสื่อทางเพศในกลุ่มสื่อลามกอนาจารซึ่งมีขนาดของความรุนแรงของเนื้อหาที่นำมาซึ่งความเป็นภัยต่อความมั่นคงของมนุษย์ สังคม วัฒนธรรม ซึ่งไม่สามารถที่จะให้เกิดการนำเสนอในสังคมไทยอย่างเด็ดขาด สื่อทางเพศในกลุ่มนี้แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม กล่าวคือ (๑) สื่อที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศของคนในครอบครัว (๒) สื่อทางเพศที่ได้มาจากการกระทำความผิดตามกฎหมาย เช่น แอบถ่าย การกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา (๓) สื่อทางเพศในลักษณะวิปริต เช่น การชำเราศพ ชำเราสัตว์ การแลกเปลี่ยนคู่ การร่วมเพศแบบหมู่ และ (๔) สื่อทางเพศลามกอนาจารเด็ก⁷ ที่มีเด็กหรือบุคคลที่ทำให้เชื่อได้ว่าเป็นเด็ก

ประการที่ ๒ การส่งเสริมให้เกิดสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ให้มีจำนวนมากขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การเรียนรู้เรื่องเพศจากสื่อทางเพศของมนุษย์ในสังคมไทยมักจะเรียนรู้จากสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ ในขณะเดียวกันเมื่อหันกลับมาพิจารณาแหล่งการเรียนรู้จากสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ก็พบว่ามียังน้อย จากข้อเท็จจริงที่พบในสังคมไทยเกี่ยวกับสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ ถึงแม้จะปรากฏอยู่ในหลายแหล่ง ทั้งจาก หนังสือพิมพ์ เช่น คลินิกรัก หมอนพพร เป็นต้น จากนิตยสาร เช่น CLEO เป็นต้น หรือ จากเว็บไซต์ เช่น www.eotoday.com/sexmustrsay, <http://www.samunpai.com/sex/> หรือ

⁷ อายุของเด็กที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายจะอยู่ในระหว่าง ๑๖ ถึง ๑๘ ปี เช่น ข้อ ๘ แห่งอนุสัญญาว่าด้วยอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ หรือ Cybercrime Convention กำหนดอายุของเด็กไว้ที่ ๑๘ ปี แต่ทั้งนี้ในบางประเทศที่มีการคุ้มครองค่านั้น อนุสัญญาฉบับนี้กำหนดให้ไม่ให้ต่ำกว่า ๑๖ ปี หรือ ในกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป หรือ EU ได้กำหนดไว้ใน Framework decision on combating the sexual exploitation of children and child pornography กำหนดอายุของเด็กไว้ที่ ๑๘ ปี

www.teenpath.net แต่กระนั้นก็ดี ประเด็นเนื้อหาที่ยังไม่ครอบคลุมเนื้อหาความรู้ในเรื่องเพศในทุกมิติ โดยเนื้อหาส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของเพศสัมพันธ์⁸ ในขณะที่ เนื้อหาทางด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเพศสภาพ และเพศสภาวะยังอยู่ในปริมาณที่น้อย ประกอบกับ จำนวนของเนื้อหาเหล่านี้ยังอยู่ในปริมาณที่น้อย เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรในสังคมไทย

ดังนั้น ความจำเป็นในการเพิ่มทางเลือกในการเสพสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์เพื่อเปิดโลกทัศน์ในการเรียนรู้เรื่องเพศอย่างถูกต้อง เข้าใจวิถีชีวิตหรือใช้ชีวิตในเรื่องเพศอย่างถูกต้อง จึงเป็นส่วนสำคัญในการจัดการปัญหาเรื่องสื่อทางเพศ

การสร้างมาตรการในการส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการผลิตสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์โดยอาศัยมาตรการภาครัฐในรูปแบบของกองทุนสื่อสร้างสรรค์นับเป็นกลไกที่จะช่วยทำให้เกิดการพัฒนาสื่อในกลุ่มนี้เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องเพศอย่างถูกต้อง เหมาะสมกับวัยและสภาพสังคม

ประการที่ ๓ การสร้างความรู้ ความเข้าใจในเรื่องสื่อทางเพศให้กับเด็ก เยาวชน ครอบครัว และสังคมไทย

ในบรรดาสื่อทางเพศกลุ่มต่างๆที่ปรากฏตัวอยู่ในสังคมไทย คงต้องยอมรับว่า การเข้าไปควบคุมบรรดาสื่อที่มีอยู่จำนวนมากนั้นเป็นเรื่องที่ยากมาก การปิดหู ปิดตาเด็กและเยาวชนจึงไม่ใช่ทางออกที่ดีที่สุด ดังนั้นการหันกลับมาสร้างมาตรการในการป้องกันภัย ซึ่งหมายถึงการสร้างภูมิคุ้มกันในการเรียนรู้ที่จะเลือกรับสื่อทางเพศอย่างรู้เท่าทันให้กับเด็ก เยาวชน ครอบครัว ทำให้ครอบครัวได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเรื่องเพศอย่างถูกต้องระหว่างกันจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความยั่งยืนกว่าระบบการปราบปรามแต่เพียงอย่างเดียว

เพื่อให้เกิดการสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องสื่อทางเพศให้กับสังคม สังคมไทยจะต้องริบดำเนินการในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนเรื่องเพศในโรงเรียนที่มากกว่ารายวิชา สุขศึกษา อีกทั้งการสร้างห้องแลกเปลี่ยนเรียนรู้เคลื่อนที่ไปในสังคมเป็นกลไกที่จะช่วยเสริมให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องเพศ ค่านิยม การดำรงชีวิตอย่างถูกต้องเหมาะสม รวมทั้ง การสร้างสื่อทั้งในรูปแบบของรายการโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ อินเทอร์เน็ตเพื่อเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้เรื่องเพศ สร้างสื่อที่ทำให้เกิดความตระหนักถึงปัญหาจากสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์ ล้วนแต่เป็นเครื่องมือที่ยังมีอยู่น้อยในสังคมไทย

ไม่เพียงเท่านั้น การสร้างมาตรการเพื่อส่งเสริมให้เกิดความเข้มแข็งในระดับชุมชนในรูปแบบของเครือข่ายเฝ้าระวังสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่มีจำนวนมากจะช่วยลดจำนวนและกระตุ้นให้เกิดการระวังภัยในสังคมได้เป็นอย่างดี

⁸ เช่น ประเด็นหัวข้อ “ 7 บทรักที่ชาย ชอบทำให้หญิงหลง” ในเว็บไซต์

<http://www.samunpai.com/sex/show.php?cat=2&id=135> มีคนเข้าเยี่ยมชมเป็นจำนวนกว่า ๒๐๐,๐๐๐ คนในช่วง ๒ เดือน

⁹ สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล , รายงานสุขภาพคนไทย , สื่อ ป๊อๆ กับเรื่องเช็กของวัยรุ่น ๒๕๕๘

ประการที่ ๔ การจัดการปัญหาแหล่งของการเข้าถึงสื่อ

ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งสำหรับการจัดการปัญหาสื่อทางเพศก็คือ การนำเสนอสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ตามแหล่งต่างๆ ให้กับเด็ก เยาวชน และสังคม การจัดการปัญหาเรื่องของแหล่งของการเข้าถึงเป็นอีกหนึ่งกลไกที่จะช่วยให้การจัดการปัญหาสื่อทางเพศเกิดประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

จากการทำงานของคณะอนุกรรมการแก้ไขปัญหามัลติมีเดียที่มีผลกระทบต่อเด็ก เยาวชน และสตรี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคณะกรรมการกิจการเด็ก สตรีและผู้สูงอายุ วุฒิสภา ได้สร้างกระบวนการในการติดตามสถานที่เสี่ยงในพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน ๘ แห่ง ได้แก่ ๑) ย่านคลองถม ๒) ห้างพันธุ์ทิพย์พลาซ่า ๓) ตลาดนัดกลางคืนบริเวณสะพานพุทธ ๔) ห้างสรรพสินค้าฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต ๕) ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลพลาซ่า ๖) บริเวณหัวมุมถนนย่านรังสิตเส้นทางมุ่งหน้าไปจังหวัดปทุมธานี ๗) บริเวณสะพานเหล็ก และ ๘) ย่านถนนพัฒนาพงศ์ และ ๙) ย่านประตูน้ำ พบว่า การจำหน่ายสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ยังปรากฏอยู่อย่างต่อเนื่อง ซึ่งจากการทำงานของคณะอนุกรรมการชุดดังกล่าว ยังพบว่ามีการจำหน่ายสินค้าอย่างชัดเจน¹⁰

นอกจากนั้นแล้ว กระบวนการในการปิดกั้นเว็บไซต์สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ ซึ่งสามารถปิดกั้นได้จากต้นทางของเว็บไซต์ โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต การปิดกั้นที่เครื่องรับของผู้ใช้บริการ โดยอาศัยโปรแกรมในการกลั่นกรองเนื้อหา ยังพบว่า จากอุปสรรคทางด้านจำนวนของเว็บไซต์ และ ปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความเข้าใจและความตระหนักในปัญหาสื่อทางเพศเหล่านี้ ทำให้กระบวนการในการปิดกั้นแหล่งของการเข้าถึงเหล่านี้ไม่ประสบความสำเร็จ

ดังนั้น ในการจัดการปัญหาเรื่องนี้ นอกจากการจะต้องสร้างมาตรการในการควบคุมแหล่งพื้นที่ต่างๆ เหล่านี้ให้มีประสิทธิภาพและต่อเนื่องแล้ว การสร้างกลไกในการปิดกั้นเว็บไซต์สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่อาศัยการมีส่วนร่วมของสังคม อีกทั้งการสร้างมาตรการเพื่อจัดทำพื้นที่ในการเรียนรู้และเข้าถึงสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ควบคู่กันจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการมากยิ่งขึ้น

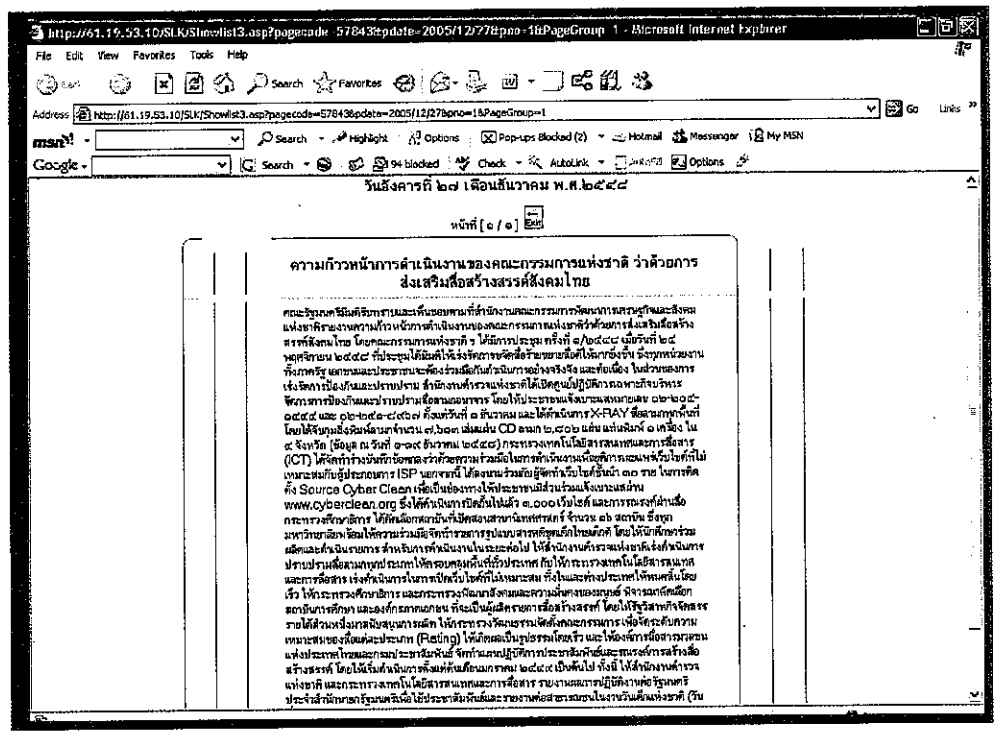
ประการที่ ๕ การปฏิรูปกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้อง

ภายใต้กระบวนการในการจัดการปัญหาสื่อทางเพศทั้งในเรื่องของกระบวนการในการส่งเสริมให้เกิดสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์จำเป็นที่จะต้องสร้างกฎหมายและนโยบายใน ๓ ลักษณะ กล่าวคือ (๑) กฎหมายรวมทั้งนโยบายเพื่อให้เกิดการพัฒนาและส่งเสริมให้เกิดสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์

¹⁰ รายงานผลการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการแก้ไขปัญหามัลติมีเดียที่มีต่อเด็ก เยาวชนและสตรี , เอกสารวิชาการ ลำดับที่ ๑๖ , วุฒิสภา

ความพยายามของภาครัฐในการสร้างนโยบายส่งเสริมให้เกิดสื่อสร้างสรรค์ ในรูปของคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการส่งเสริมสื่อสร้างสรรค์ในสังคมไทย ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๘ นับเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการสร้างกลไกในการทำงานด้านสื่อ แต่อย่างไรก็ตาม ประเด็นการส่งเสริมให้เกิดสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์นั้น การสร้างมาตรการในการสร้างความรู้และความเข้าใจในเรื่องเพศ ประกอบกับการสร้างความตระหนักถึงภัยของสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ยังไม่ได้รับความสนใจมากนัก กระบวนการในการทำงานยังคงเน้น มาตรการในการปราบปรามสื่อลามกอนาจารเป็นหลักในขณะเดียวกัน การสร้างนโยบายเพื่อจำแนกเนื้อหาสื่อทางเพศทั้ง ๓ กลุ่ม และมีมาตรการทางกฎหมายรองรับ กล่าวคือ (๒) การปฏิรูปกฎหมายในการปราบปรามสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่เป็นภัยต่อสังคมไทย¹¹ เพื่อทำให้เกิดการปราบปรามสื่อทางเพศในกลุ่มนี้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๓) การปฏิรูปกฎหมายในด้านการควบคุมสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ประเภทสื่อลามกอนาจาร เพื่อกำหนดให้การเผยแพร่สื่อประเภทนี้จะต้องมีเงื่อนไขในการเผยแพร่ กล่าวคือเงื่อนไขในด้านการจำหน่าย ซึ่งเป็นไปตามหลักกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๗ ซึ่งบัญญัติให้การจำหน่ายสื่อประเภทนี้มีความผิด นอกจากนั้นแล้วเงื่อนไขทางด้านอายุของผู้รับสื่อยังเป็นเงื่อนไขที่

¹¹ ในขณะนี้มีกรดำเนินการเพื่อจัดทำ(ร่าง)พระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุยุพฤติกรรมอันตราย พ.ศ..... เพื่อทำให้เกิดการปราบปรามสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่เป็นภัยต่อสังคมไทย อีกทั้ง (ร่าง) พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ซึ่งกำหนดให้การเผยแพร่ภาพลามกอนาจารเด็กเป็นความผิดที่ต้องได้รับโทษเพิ่มขึ้น กล่าวคือ ในมาตรา ๑๓ ที่บัญญัติให้ “.....ถ้าข้อมูลคอมพิวเตอร์อันลามกตาม (๔) เป็นภาพของบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงห้าปี หรือปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

จะต้องมีการกำหนดไว้ในกฎหมายเพื่อป้องกันมิให้เด็ก เยาวชนเข้าถึงสื่อเหล่านี้ก่อนวัยอันสมควร ดังนั้น การปฏิรูปหลักเกณฑ์ในเรื่องของการเผยแพร่ให้กับเด็ก เยาวชนที่มีอายุต่ำกว่าที่กำหนด (ซึ่งโดยทั่วไป มักใช้เกณฑ์ที่อายุ ๑๘ ปี) ให้มีความผัดผ่อน เป็นมาตรการในการควบคุมที่วางอยู่บนพื้นฐานของความจริงในสภาพสังคม

ประการที่ ๖ การสร้างประมวลจริยธรรมระหว่างสื่อ

ปรากฏการณ์ของสื่อซ้อนสื่อในสังคมไทย เป็นปรากฏการณ์ที่ปัญหาเรื่องของสื่อทางเพศในเชิง ไม่สร้างสรรค์จะก้าวกระโดดจากสื่อหนึ่งไปยังอีกสื่อหนึ่ง เช่น จากหนังสือพิมพ์ ไปยังรายการโทรทัศน์ ส่งผลให้สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์เหล่านั้นได้รับความสนใจและเข้าถึงในจำนวนมาก ยกตัวอย่างเช่น กรณีของการสนทนาออนไลน์โดยมีกล้อง ในโปรแกรม camfrog เมื่อมีการนำเสนอผ่านสื่อมวลชน หนังสือพิมพ์ มีการนำเรื่องราวของโปรแกรมนี้ออกจากหนังสือพิมพ์ไปขยายต่อในรายการ โทรทัศน์ ผลสุดท้ายก็คือ จำนวนของผู้เข้าไปใช้บริการในเว็บไซต์ดังกล่าวเพิ่มจำนวนสูงขึ้นเป็น ๒ เท่า ในช่วงเวลาเดียวกัน¹² จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ปัญหาของปรากฏการณ์สื่อซ้อนสื่อเป็นกลไกที่สำคัญในการสร้างกระแสในการเข้าถึงสื่อทางเพศ ในสังคมได้เป็นอย่างดี ดังนั้น การสร้างจริยธรรมร่วมกันระหว่างสื่อทุกแขนงเพื่อทำให้เกิดการนำเสนอ ข่าวสารข้อมูลที่เป็นเครื่องมือในการสร้างและขยายภูมิคุ้มกันให้กับมนุษย์ในสังคมไทยจึงเป็นอีกหนึ่งกลไกที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบการจัดการปัญหาสื่อทางเพศในสังคมไทย

บทสรุป

ในที่สุดจะพบว่า ในการจัดการปัญหาสื่อทางเพศ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดำเนินการคู่ขนานกันไปทั้งในมาตรการด้านการส่งเสริม มาตรการในการควบคุม และมาตรการในการปราบปราม ที่ผ่านมา การจัดการปัญหาสื่อทางเพศ จะให้น้ำหนักอยู่ที่กระบวนการในการปราบปรามเท่านั้น ดังนั้น ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสื่อทางเพศ ความตระหนักถึงภัยของสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ การจัดการปัญหาสื่อทางเพศ โดยอาศัยความร่วมมือของชุมชนในรูปแบบของเครือข่ายเฝ้าระวัง จึงอยู่ในสถานะไว้ร่องรอย เพื่อให้การจัดการปัญหาสื่อทางเพศเกิดประสิทธิภาพ และ อย่างเป็นระบบ การสร้างมาตรการในการส่งเสริมให้เกิดสื่อทางเพศ ในเชิงสร้างสรรค์ ส่งเสริมให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ส่งเสริมให้เกิดความเข้มแข็งของสังคม เป็นกระบวนการในการจัดการปัญหาที่จะยั่งยืนมากที่สุด

¹² การเสวนาเชิงวิชาการเรื่อง Camfrog สิทธิส่วนบุคคลจริงหรือ จัด โดย มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม

๘ ข้อความรู้เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสื่อลามกในสังคมไทย

๘ ข้อความรู้เกี่ยวกับการจัดการปัญหาสื่อลามกในสังคมไทย¹³

โดย คณะอนุกรรมการศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญห
สื่อลามกที่มีผลกระทบต่อเด็ก เยาวชน สตรี สถานิติบัญญัติแห่งชาติ

๑. สื่อทางเพศ กับ สื่อลามกอนาจาร

ปัญหาสำคัญอันดับแรกในการจัดการปัญหาสื่อลามกอนาจารก็คือ ปัญหาเรื่องความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติในเรื่องสื่อทางเพศของคนในสังคมไทย

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า สังคมไทยยังมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องของสื่อทางเพศไม่มากนัก ด้วยลักษณะสังคมไทยที่มีกรอบของวัฒนธรรม ประเพณี ทำให้การกล่าวถึงคำว่า “สื่อทางเพศ” คนในสังคมไทยจึงมักมองว่าเป็นเรื่องของสื่อต้องห้าม และมักเข้าใจถึงขนาดที่ว่า สื่อทางเพศนั้นก็สื่อลามกอนาจาร สื่อที่แสดงถึงความไม่สมควรในทางเพศ เป็นสื่อที่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมาย เช่น หนังสือโป๊ วิซีดี โป๊ ปฏิทินโป๊ เปลือย เว็บไซต์ลามกอนาจาร เป็นต้น ไม่ได้มีการแบ่งแยกระดับความเหมาะสมของสื่อทางเพศอย่างตรงไปตรงมา

การสร้างชัดเจนของการนิยามคำว่า “สื่อลามก” ประเด็นนี้มีความน่าสนใจและมีความยากไม่น้อย ความพยายามในการสร้างคำนิยามของคำว่าสื่อลามกอนาจารนั้นมีมาเป็นเวลาช้านาน

หากพิจารณาคำว่า “สื่อลามก” ภายใต้บริบทของพจนานุกรม ก็จะหมายถึง หยาบช้ำต่ำทราวม หยาบโลน อันเป็นที่น่ารังเกียจของคนดีมีศีลธรรม

ในขณะที่มีการให้คำอธิบายว่าสื่อลามก ด้วยถ้อยคำจากคำว่า Pornography อันได้แก่ การแสดงถึงพฤติกรรมทางเพศไม่ว่าจะเป็นการเขียนหรือภาพที่นำไปสู่การตื่นเต้นทางเพศหรือยั่วยู่ทางกามารมณ์หรือทำให้เกิดกำหนัด และคำว่า obscenity หมายถึงสิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกอันน่ารังเกียจ เช่น แสดงถ้อยคำหรือวัสดุสิ่งของทางเพศในลักษณะที่หยาบช้ำน่าเกลียด ซึ่งในกฎหมายมาตรา ๒๘๖ ประมวลกฎหมายอาญาเองก็ไม่ได้มีการให้ความหมายที่ชัดเจน¹⁴

¹³ เรียบเรียงโดย อ.อิทธิพล ปรีดีประสงค์ สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว ม.มหิดล ในฐานะอนุกรรมการและเลขานุการศึกษามาตรการในการแก้ไขปัญหามือถือลามกที่มีผลกระทบต่อเด็ก เยาวชน สตรี สถานิติบัญญัติแห่งชาติ

¹⁴ เช่น คำพิพากษาศาลฎีกา ๓๕๑๐/๒๕๓๑ ภาพหญิงยืนเปลือยกายกอดชาย ภาพหญิงสวมกางเกงในโป๊รูดามีผู้ชายนอนกอดมือโอบบริเวณทรวงอก ภาพหญิงเปลือยกายท่อนบนใช้มือจับหู โทรศัพท์กดที่อวัยวะเพศ ภาพหญิงเปลือยกายมีเพศสัมพันธ์มือข้างกมมอีกข้างหนึ่งกมมอวัยวะเพศ

จึงอาศัยการอธิบายภายใต้บริบททางกฎหมายและการตีความของศาลฎีกาในคดีที่ขึ้นสู่ศาล เช่น

- ภาพหญิงเปลือยกายกอดชาย ภาพหญิงสวมแต่กางเกงในโปร่งตา มีผู้ชายนอนกอด มือโอบบริเวณทรวงอก ภาพหญิงเปลือยกายท่อนบนให้มือกอดหูโทรศัพท์กดที่อวัยวะเพศ ภาพหญิงเปลือยกายมีแหคคุมตัว มือข้างหนึ่งกุมนมอีกข้างหนึ่งกุมอวัยวะเพศ ภาพหญิงเปิดเสื้อให้เห็นนมล้วงมือเข้าไปในกระโปรง ภาพหญิงเปลือยสวมกางเกงในมือล้วงไปที่อวัยวะเพศ ภาพหญิงเปลือยสวมกางเกงขาสั้นมือข้างหนึ่งล้วงไปที่อวัยวะเพศ ภาพดังกล่าวแม้ไม่เห็นอวัยวะเพศชัดเจน แต่มีลักษณะยั่วยุกามารมณ์

อย่างไรก็ตาม การให้คำนิยามดังกล่าวมีปัญหาตลอด เพราะเป็นการตีความโดยศาล อีกทั้งการเปลี่ยนแปลงทางสังคมวัฒนธรรม ทำให้เกิดข้อกังขาเกี่ยวกับคำให้ความหมายขององค์การตุลาการ

ดังนั้น ปัจจัยในการให้ความหมายดังกล่าว จำเป็นที่ต้องยึดโยงกับบริบททางสังคม วัฒนธรรม จิตวิทยา ประกอบกับ การตีความตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย มาตรา ๒๘๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

ดังนั้น เราจึงเสนอให้มีการจำแนก สื่อทางเพศ โดยพิจารณาจากระดับความรุนแรงของเนื้อหา โดยสามารถแบ่งเป็น (๑) สื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ (๒) สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่สังคมไทยยอมรับได้อย่างมีเงื่อนไข และ (๓) สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่สังคมไทยยอมรับไม่ได้เด็ดขาด หรือเรียกง่าย ๆ ว่า “สื่อสีขาว” “สื่อสีเทา” และ “สื่อสีดำ” การสร้างนิยามในลักษณะนี้ จะทำให้ปัญหาเรื่องการตีความคำว่าสื่อลามกอนาจารนั้น ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงแต่บริบทที่ว่า “ยั่วยุกามารมณ์” เพียงอย่างเดียว แต่คงต้องมองบริบทและปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรม จิตวิทยา ประกอบด้วย

ภาพหญิงเปิดเสื้อให้เห็นนม ล้วงมือเข้าไปในกระโปรง ภาพหญิงเปลือยอกสวมกางเกงใน มือล้วงที่อวัยวะเพศ และภาพหญิงเปลือยอกสวมกางเกงขาสั้น มือข้างหนึ่งล้วงไปจับที่อวัยวะเพศ ภาพดังกล่าวแม้ไม่เห็นอวัยวะเพศชัดเจน แต่ก็ มีลักษณะส่อไปในด้านยั่วยุกามารมณ์ และภาพหญิงเปลือยตลอดร่างซึ่งพอเห็นอวัยวะเพศได้บ้างถือได้ว่าเป็นภาพอันลามก ไม่ใช่ภาพศิลปะ ที่แสดงถึงสัดส่วนความสมบูรณ์ของร่างกาย

ข้อความต่างๆที่ได้บรรยายถึงการร่วมประเวณีของชายและหญิงอย่างชัดเจนละเอียดลออ โดยบรรยายถึงอารมณ์ของชายและหญิงไปในทางยั่วยุกามารมณ์ แม้จะมีได้ใช้ถ้อยคำหยาบคาย ถือได้ว่าเป็นข้อความอันลามก

หรือ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๓๐๑/๒๕๓๓ ภาพพิมพ์ของกลางเป็นภาพหญิงสาว ซึ่งมีบางภาพเปิดเผยเต้านมอย่างโจ่งแจ้ง ส่วนที่มีอวัยวะเพศแม้จะมีผ้าอาภรณ์ปกปิดไว้ แต่ก็ปกปิดไว้อย่างหมิ่นเหม่ ซึ่งนอกจากจะอยู่ในอิริยาบถที่ไม่เรียบร้อย ไม่น่าดู แล้ว ยังอยู่ในอิริยาบถที่น่าเกลียดน่าชังอีกด้วย กล่าวคือ มีบางภาพอยู่ในอิริยาบถนอนก้นนอนหงายต่างขา ออกอย่างกว้าง ทำนองเจตนาเพื่ออวดอวัยวะเพศอย่างเด็ดขาด ส่วนภาพที่อยู่ในอิริยาบถที่นั่งก็นั่งต่างขาออก แม้จะมีผ้าปกปิดอวัยวะเพศก็เป็นผ้าบางใส ซึ่งแสดงว่าต้องการอวดอวัยวะเพศเช่นเดียวกัน จึงเป็นภาพที่มีเจตนาช่วยยั่วยุให้เกิดความใคร่ทางกามารมณ์ โดยตรง ถือเป็นภาพลามกตามความหมายที่บัญญัติไว้ใน ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๗(๑)

ปัญหาที่ตามมาจากสาเหตุข้างต้น ก็คือ การขาดการสร้างสื่อทางเพศที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมไทย เช่น สื่อที่นำเสนอการอยู่ร่วมกันของคนรักเพศเดียวกัน สื่อที่นำเสนอข้อมูลด้านสุขภาพทางเพศ สื่อที่แนะนำการร่วมเพศอย่างถูกต้อง เหล่านี้ อุปสรรคด้านทัศนคติว่าสื่อเหล่านี้เป็นสื่อต้องห้ามที่ไม่อาจเผยแพร่ได้ในสังคมไทย ทำให้ การสร้างสรรค์สื่อทางเพศที่มีประโยชน์เหล่านี้อยู่ในปริมาณที่น้อยมาก ปัจจัยเหล่านี้ ล้วนเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้คนในสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็ก และเยาวชน หันกลับไปบริโภคสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์

๑ ความจำเป็นที่ต้องจัดการสื่อลามก

หากพูดถึงสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ในกลุ่มสื่อคำและสื่อเทา เป็นปัญหาที่สั่งสมมาเป็นเวลานานในสังคมไทย สื่อทางเพศในกลุ่มนี้ หรือ ที่เรารู้จักในชื่อว่า สื่อลามกนั้น มีผลต่อกระทบต่อมนุษย์ในสังคมบ้านเราใน ๓ ลักษณะ¹⁵ กล่าวคือ

ลักษณะที่ ๑ สื่อลามกกับผลกระทบทางสังคม เรื่องราวหรือเนื้อหาที่ปรากฏในสื่อทางเพศในกลุ่มนี้มักเป็นเรื่องราวที่นำเสนอ โดยมีเป้าหมายหลักเพื่อ “ยั่วยุหรือเย้ายวนให้เกิดอารมณ์ทางเพศ” ผลที่ตามมา ก็คือ หากขาดการยับยั้งชั่งใจก็นำไปสู่ การล่อลวงทางเพศ ปัญหาเรื่องการล่วงละเมิดทางเพศ การกระทำอนาจาร ไปจนถึง การข่มขืน หลายครั้งหลายหนที่เรามักจะพบข้อเท็จจริงว่า สาเหตุของการข่มขืนมาจากการถูกกระตุ้นจากสื่อลามกอนาจาร

ซ้ำร้ายกว่านั้นหากเนื้อหาหรือเรื่องราวเหล่านั้นมีเนื้อหาที่เป็นสื่อสีด่าสนิท เช่น การมีเพศสัมพันธ์ของคนในครอบครัว สื่อลามกอนาจารเด็ก การมีเพศสัมพันธ์แบบวิถดถาร เช่น กับสัตว์ กับศพ การใช้กำลังทำร้ายแบบชาติสนิม การข่มขืน นับเป็นสื่อทางเพศที่มีผลต่อการเรียนรู้และลอกเลียนแบบในเชิงลบอย่างรุนแรงให้กับมนุษย์

ลักษณะที่ ๒ สื่อทางเพศมีผลต่อวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม การเรียนรู้เรื่องเพศ หากพิจารณาในกลุ่มสื่อทางเพศในกลุ่มสื่อเทา นอกจากปัญหาด้านการยับยั้งชั่งใจแล้ว เนื้อหาหรือเรื่องราวในสื่อทางเพศเหล่านี้เน้นความสัมพันธ์ทางเพศเป็นหลัก ดังนั้น สื่อเหล่านี้จึงทำให้วัฒนธรรมของความรัก ค่านิยมในเรื่องของความรัก การมีสัมพันธ์ภาพทางเพศอย่างถูกต้องจึงถูกละเลยไปอย่างสิ้นเชิง ปัญหานี้เป็นปัญหาหลักในกลุ่มเด็ก โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งอยู่ในวัยที่ต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศอย่างถูกต้อง เหมาะสมในทุกด้าน

ลักษณะที่ ๓ สื่อทางเพศมีผลกระทบต่อสุขภาพ แน่นนอนอย่างที่สุดว่า ไม่ว่าจะเป็นสื่อทางเพศในกลุ่มสื่อคำ หรือ สื่อเทา ผลสุดท้ายของการถูกกระตุ้นจากสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์แล้วจะมีผลต่อสุขภาพ

¹⁵ สัมภาษณ์ พญ.พรรณพิมล หล่อตระกูล ผู้อำนวยการสถาบันราชานุกูล วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๐

เช่น หากขาดการยับยั้งชั่งใจมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันเหมาะสมก็จะเกิดปัญหาการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร โรคติดต่อที่เกิดขึ้นจากเพศสัมพันธ์

จะเห็นได้ว่าสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ ส่งผลกระทบต่อทางพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม นำมาซึ่งการปฏิบัติ ลอกเลียนแบบ ส่งผลต่อความคิดความเชื่อ ทศนคติ และสุดท้าย เป็นการส่งผลกระทบต่อสุขภาพ นับเป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการเรียนรู้ให้กับมนุษย์ในสังคมไทย โดยเฉพาะในกลุ่มเด็ก และเยาวชน

๓. สถานการณ์ด้านสื่อลามกในสังคมไทย จาก สื่อกระดาษ วิซีดี ก้าวสู่โลกไซเบอร์

ในปัจจุบันการปรากฏตัวของสื่อลามกอนาจารผ่านสื่อในรูปแบบต่างๆ ทั้ง โทรทัศน์ ภาพยนตร์ การ์ตูน ซีดี หนังสือพิมพ์ ปฏิทิน นิตยสาร เกมส์ และอินเทอร์เน็ต ยังคงปรากฏตัวให้เห็นตามทุกซอกทุกมุม โดยเฉพาะในเขตพื้นที่หรือแหล่งช้อปปิ้ง ทั้ง ในพื้นที่ย่านสะพานเหล็ก ย่านสะพานควาย ย่านสีลม ย่านรังสิต รวมทั้งย่านห้างสรรพสินค้าด้านไอทีหลายแห่ง¹⁶

นอกจากแหล่งพื้นที่ดังกล่าวในเขตกรุงเทพแล้ว ในเขตต่างจังหวัดบริเวณชายแดนติดต่อระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน ในหลายพื้นที่ ได้กลายเป็นพื้นที่หลักของการนำเข้าและค้าขาย สินค้าประเภทสื่อลามกอนาจาร เช่น ตลาดโรงเกลือ ตลาดชานแดนไทย-พม่า

ถึงแม้ จะมีข่าวคราวของการจับกุมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในหลายครั้งในรอบปีที่ผ่านมา และหากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนของผู้ประกอบการ ก็พบว่า อยู่ในอัตราส่วนที่แตกต่างกันอย่างมาก โดยเฉพาะสื่อลามกอนาจารในรูปแบบของสินค้าประเภทวีซีดี วัสดุลามกอนาจาร และสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก แต่พบว่า การจับกุมถึงแม้จะเกิดขึ้น แต่ยังไม่เพียงพอต่อสถานการณ์ที่รุนแรงเข้ามา

ไม่เพียงเท่านั้น สถานการณ์ของความไม่เข้าใจถึงระดับความรุนแรงของเนื้อหาของสื่อทางเพศ ได้กลายเป็นปัญหาที่สำคัญ ที่ทำให้สื่อทางเพศที่ปรากฏตัวอยู่บนสื่อสิ่งพิมพ์ตามแผงขายหนังสือทั่วไป ได้รับการยอมรับโดยปริยาย และรู้สึกถึงความธรรมดาของภาพเหล่านั้น เช่น ภาพการถ่ายแบบแฟชั่นตามหน้าหนังสือพิมพ์ ภาพแฟชั่นในปฏิทินจำหน่ายแอลกอฮอล์ หรือแม้แต่ ในหนังสือพิมพ์ในกลุ่มบันเทิงสาเหตุดังกล่าว จึงทำให้สื่อทางเพศที่ไม่เหมาะสมบางประเภทสามารถวางอยู่บนแผงหนังสือ แผงขายวีซีดีทั่วไปได้อย่างเปิดเผย และถูกต้อง

หรือแม้แต่ การถ่ายวีดีโอคลิปในโทรศัพท์มือถือ แล้วส่งต่อผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ระบบบลูทูท ระบบอินฟาเรด ไปยังโทรศัพท์มือถือ หรือ เครื่องคอมพิวเตอร์อื่นๆ ทำให้เห็นว่าการใช้เทคโนโลยีประกอบ

¹⁶ จากผลการทำงานในการศึกษาติดตามสถานการณ์ปัญหาสื่อลามกอนาจารของคณะอนุกรรมการศึกษามาตรการแก้ไข ปัญหาสื่อลามกที่มีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน

กับการเชื่อมต่อผ่านระบบในรูปแบบต่างๆ ได้กลายเป็นพาหะของการนำเสนอ เข้าถึงสื่อทางเพศได้อย่าง
ง่ายดาย

ประกอบกับโลกได้ก้าวสู่ความเจริญทางเทคโนโลยี ทำให้อินเทอร์เน็ต ก้าวเข้ามามีบทบาทต่อ
การเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ด้านสื่อลามก ทั้งในเรื่องของปริมาณ และในเรื่องระดับความรุนแรงของ
เนื้อหา อีกทั้ง รูปแบบการนำเสนอผ่านทางเว็บไซต์ลามกอนาจาร กระดานข่าวที่นำเสนอเนื้อหาสื่อลามก การ
สร้างเว็บลิงค์ไปยังฐานข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลสื่อลามก ที่เริ่มมีความซับซ้อนมากขึ้น

➤ ซึ่งจากผลการสำรวจของ ถึงจำนวนของเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกอนาจารทั่วโลก
มีจำนวนกว่า ๔.๒ ล้านเว็บไซต์¹⁷ ซึ่งหากพิจารณาจากจำนวนของโดเมนเนมที่อยู่ในระบบ
อินเทอร์เน็ตใน ๖ กลุ่ม กล่าวคือ .com .net .org .info .biz และ .us เป็นจำนวนกว่า ๕๕ ล้านชื่อ¹⁸

➤ จากผลการสำรวจสถิติในการแจ้งเหตุเว็บไซต์ผิดกฎหมายของสำนักงานตำรวจ
แห่งชาติ ใน <http://htcc.police.go.th/webreport/index.php> ตั้งแต่ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
จนถึงปัจจุบัน มีการแจ้งเหตุเว็บไซต์ผิดกฎหมายทั้งสิ้นกว่า ๓๖,๐๗๕ ครั้ง มีการแจ้งเหตุ
เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกอนาจารจำนวนกว่า ๒๗,๒๘๘ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗๕

ในปัจจุบันรูปแบบของใช้งานได้ก้าวเข้าสู่รูปแบบของการโชว์ผ่านทางโปรแกรมการ
สนทนาออนไลน์ที่ประกอบด้วยการเล่น สนทนา ประกอบกับการเชื่อมต่อผ่านกล้องวีดีโอ หรือ
ที่รู้จักกันในชื่อว่า แคมฟรอก เป็นปรากฏการณ์หนึ่งที่สำคัญของการโชว์ลามกอนาจารผ่าน
อินเทอร์เน็ตที่ทำให้ผู้บริโภคกลายเป็นผู้ผลิตได้อย่างง่ายดาย

อีกทั้ง การสนทนาเรื่องเพศ หรือ เซกส์โฟน ผ่านระบบออดิโอเท็กซ์ ในระบบ ๑๕๐๐ ที่ได้
กลายเป็นสถานการณ์เด่นที่มีการดำเนินคดี ซึ่งมีบริษัทที่เปิดดำเนินการกิจการนี้กว่า ๑๐ บริษัท และยัง
ปรากฏอีกว่า ในแต่ละบริษัทสามารถประกอบการได้รายได้มากกว่าวันละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ พบว่า มีการ
จ่ายค่าดำเนินการกิจการให้กับ บริษัททีโอทีมมหาชนจำกัดกว่า ๒๕๐ ล้านบาทต่อปี โดยในส่วนของทีโอที
นอกจากจะได้รับค่าสัมปทานแล้วยังได้รับส่วนแบ่งจากรายได้จากบริษัทเหล่านี้ อีก 40% ที่ส่วนใหญ่มี
บริการมาแล้วประมาณ 4-5 ปี และมีอายุสัมปทานนานประมาณ 15 ปี¹⁹

ที่สำคัญ มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านทางเว็บไซต์ลามกอนาจาร และเว็บไซต์ทั่วไปอย่างชัดเจน

¹⁷ <http://internet-filter-review.toptenreviews.com/internet-pornography-statistics.html>

¹⁸ <http://www.domaintools.com/internet-statistics/>

¹⁹ <http://www.thairath.co.th/news.php?section=technology03b&content=52806>

ไม่ว่าในกรณีใด เกมคอมพิวเตอร์ ในชื่อที่ว่า เกมลักหลับ เป็นอีกหนึ่งเกมที่มีเนื้อหาในทางลามกอนาจารอย่างชัดเจนและรุนแรง เป็นเกมที่ให้ผู้เล่นได้สวมบทบาทเป็นตัวละครที่ต้องปฏิบัติภารกิจลวนลามไปจนถึงการมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ผู้ถูกล่วงละเมิดกำลังนอนหลับอยู่

ทั้งหมดเป็นสถานการณ์ที่คงอยู่-คงทนและทวีความรุนแรงมากขึ้นในสังคมไทย

๔. การปราบปรามที่พื้นที่-ผู้ประกอบการ-แหล่งของการเข้าถึง หัวใจสำคัญของการปราบปราม

จากการรายงานผลการจับกุมผู้ผลิตสื่อลามกที่ย่านนนทบุรี เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๐ ที่ผ่านมาพร้อมของกลางเป็นวีซีดีลามกจำนวนกว่า ๑ แสนแผ่น ประกอบกับ ผลการจับกุมสื่อลามกในเขตพื้นที่ต่างๆของกองบัญชาการตำรวจนครบาลอีกกว่า ๑๐ หน่วย พบว่ามีการระบาดของสื่อลามกในเขตห้างร้านและโรงแรมที่พัก เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการแพร่กระจายตัวของสื่อลามกได้เป็นอย่างดี แต่นั่นเป็นเพียงการเข้าไปปราบปรามสื่อลามกเพียงประเภทหนึ่ง ยังคงมีสื่อลามกที่กระโดดจากสื่อบนดินเข้าสู่โลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการในการปราบปรามที่ก้าวกระโดดอย่างทันทั่วทั้ง

มาตรการในการปราบปรามถูกเลือกเป็นมาตรการในลำดับต้น และเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการทำงาน การจัดทำมาตรการที่ต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งที่เป็นเป้าหมายหลัก และเพื่อจะเดินให้ถึงเป้าหมายนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพิจารณากระบวนการในการจัดการด้านการปราบปรามใน ๕ ยุทธศาสตร์ กล่าวคือ

ยุทธศาสตร์ ที่ ๑ การปราบปรามผู้กระทำความผิด ซึ่งคงต้องอาศัยมาตรการทางกฎหมายมาตรา ๒๘๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญาในการทำงาน โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในฐานะเจ้าพนักงานตามกฎหมายแต่ที่ว่า ในกรณีที่เป็นสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่สังคมไทยไม่อาจยอมรับได้ เช่น สื่อลามกอนาจารเด็ก สื่อเพศสัมพันธ์ของคนในครอบครัว การแอบถ่าย รุม โทรม ช่มชู้ มีผลกระทบต่อสังคมไทยอย่างมาก ยังมีโทษเท่ากับสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ ดังนั้น การเพิ่มฐานความผิด และการเพิ่มโทษในลักษณะของเหตุฉกรรจ์ เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความหลาบจำ

นอกจากนั้นแล้วในกรณีของเว็บไซต์ลามกอนาจาร การสร้างความรับผิดชอบของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ดูเหมือนว่า เป็นมาตรการที่มีกฎหมายรองรับอยู่แล้ว²⁰ กล่าวคือ ทำการเพิกถอนใบอนุญาตการให้บริการอินเทอร์เน็ตของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต โดยอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๓ แห่งประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการขอรับให้บริการอินเทอร์เน็ต ทำการเพิกถอน

²⁰ การหารือร่วมกันระหว่างคณะอนุกรรมการศึกษามาตรการในการแก้ไขปัญหาสื่อลามกที่มีผลกระทบต่อเด็ก เยาวชนสตรี สถาบันวิจัยคดีแห่งชาติกับหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) สำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ศูนย์ตรวจสอบและวิเคราะห์การกระทำความผิดเกี่ยวกับเทคโนโลยี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม ครั้งที่ ๕ ในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๐

ใบอนุญาตที่ให้บริการที่ให้บริการเว็บไซต์หรือเว็บเพจตามกรณีที่ร้องเรียนมานี้ ใน ๒๔ ชั่วโมงนับแต่ที่คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติแจ้งผู้รับใบอนุญาตทราบแล้วไม่มีการแก้ไขให้เรียบร้อย อีกทั้งการกำหนดมาตรการทางสังคมให้กับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต โดยอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๕ แห่งประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ฉบับเดียวกัน ขอให้ทางคณะกรรมการฯ กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตการให้บริการทางอินเทอร์เน็ตที่ได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการฯ ทำการติดตั้งโปรแกรมซอฟต์แวร์ ค้นหา และสกัดกั้น หรือลบหน้าเว็บเพจ ที่มีเนื้อหาลามกอนาจารหรือเนื้อหาที่มีความรุนแรงอันส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของมนุษย์²¹

ไม่เพียงเท่านั้น มาตรการในการขึ้นบัญชีผู้เคยถูกระงับ ยกเลิก หรือเพิกถอนใบอนุญาตเป็นผู้ขาดคุณสมบัติในการรับใบอนุญาต โดยอาศัยอำนาจตามข้อ ๗ แห่งประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ฉบับเดียวกัน ขึ้นบัญชีผู้เคยถูกระงับ ยกเลิก หรือเพิกถอนใบอนุญาต โดยคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติเพื่อถือเป็นผู้มีคุณสมบัติต้องห้ามตามประกาศฯ²²

ยุทธศาสตร์ ที่ ๒ การปราบปรามที่พื้นที่ เนื่องจากการแพร่ระบาดของสื่อลามกอนาจารมีทั้งบนดินและบนอินเทอร์เน็ต ดังนั้น การติดตามเฝ้าระวังพื้นที่ต่างๆบนดินเป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดการลดน้อยถอยลงของจำนวนสื่อลามกอนาจารบนดิน และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน การสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังและการเฝ้าติดตามพื้นที่ต่างๆจากภาคประชาชนเป็นกลไกที่สำคัญที่จะทำให้การทำงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในการเข้าติดตามพื้นที่เฝ้าระวังเกิดประสิทธิภาพ

ยุทธศาสตร์ ที่ ๓ การปิดกั้น กลั่นกรองเว็บไซต์ลามกอนาจาร ช่องทางของการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารบนระบบอินเทอร์เน็ต เป็นช่องทางที่มีความสะดวกรวดเร็ว ที่สำคัญก็คือ เข้าถึงได้ง่ายกว่าการเดินทางซื้อหาสื่อลามกอนาจารบนดิน ดังนั้น การสนับสนุนให้เกิดการสร้างระบบซอฟต์แวร์เพื่อการปิดกั้นกลั่นกรองเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งจาก กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงวัฒนธรรมที่มีโปรแกรมสวิง เนคเทค กระทรวงวิทยาศาสตร์ และจากเครือข่ายนักศึกษา ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ที่เกี่ยวข้องจากกระทรวงศึกษาธิการในพัฒนาซอฟต์แวร์ที่มีประสิทธิภาพ เช่น โปรแกรมการบล็อกแคมฟรอก และเกมล็กหลักจาก คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการ

²¹ หนังสือจากคณะอนุกรรมการฯ ที่ สว (สนช) (กมร3) ๐๐๑๘/๒๕๕๐ ไปยัง สำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติเรื่อง ขอความร่วมมือให้พิจารณาใช้อำนาจตามกฎหมาย กฎหรือระเบียบในการจัดการกับปัญหาเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสมและเป็นภัยต่อสังคมไทย

²² ข้อเสนอจาก คุณมานะ งามเนตร์ คณะอนุกรรมการศึกษามาตรการในการแก้ไขปัญหาสื่อลามกที่มีผลกระทบต่อเด็กเยาวชน สตรี สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สื่อสาร ม.รังสิต²³ เป็นต้น ประกอบกับการส่งเสริมการสื่อสารให้สังคมใช้โปรแกรมเหล่านี้ โดยกรมประชาสัมพันธ์ เป็นอีกหนึ่งกลไกที่จำเป็นที่จ้องลงไม้ลงมืออย่างจริงจัง

รวมไปถึงการหารือร่วมกับ บริษัท ไมโครซอฟท์ (ประเทศไทย) จำกัด²⁴ เพื่อดำเนินการขยายความรู้ในระบบการปิดกั้นกล่องเนื้อหาหรือเว็บไซต์ เกมคอมพิวเตอร์ ที่เป็น โปรแกรมสำเร็จรูปที่ติดตั้งมาพร้อมกับระบบปฏิบัติการ (Window) ของทางบริษัท เพื่อให้ประชาชนทั่วไปรู้และเข้าใจถึงวิธีการใช้งาน นับเป็นอีกกระบวนการหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

ยุทธศาสตร์ ที่ ๔ การตัดวงจรของการประกอบการ แน่นออย่างยิ่งว่า กว่าร้อยละ ๕๐ ของการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจ ช่องทางในการประกอบการนั้นขึ้นอยู่กับระบบการติดต่อสื่อสารทางไปรษณีย์ และการทำธุรกรรมทางการเงินผ่านทางธนาคาร และหากการประกอบการนั้น ไม่ก่อให้เกิดผลประโยชน์ทางธุรกิจ ก็จะเป็นอุปสรรคที่สำคัญที่จะทำให้การประกอบการนั้นลดน้อยถอยลง การสร้างมาตรการในการปิดกั้นช่องทางของการประกอบการทั้งจากทางไปรษณีย์ในการทำการโฆษณาและสั่งซื้อสินค้าผ่านทางไปรษณีย์ โดยบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ซึ่งต้องอาศัยระบบการตรวจสอบการใช้ตู้ไปรษณีย์ เช่น ตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เช่าตู้ และสิ่งของส่งทางไปรษณีย์ที่มีมาถึงว่ามีการใช้ตู้ไปรษณีย์ผิดกฎหมายหรือไม่ และ สุ่มตรวจสอบจากนิเทศสาร หนังสือต่างๆเพื่อตรวจสอบการโฆษณาที่มีการใช้ตู้ไปรษณีย์เป็นสื่อกลางในการติดต่อเพื่อการกระทำผิดกฎหมาย

➢ โดยผลการตรวจสอบ²⁵ ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๐ ของ บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ที่มีการสุ่มตรวจสอบได้เพิกถอนสิทธิการเช่าตู้ไปรษณีย์เข้าอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดกฎหมายไปแล้วจำนวนทั้งสิ้น ๑๒๕ ราย จำนวน ๑๓๕ ตู้ ซึ่งได้จัดทำรายชื่อผู้ที่เพิกถอนแจ้งเวียนไปให้ที่ทำการไปรษณีย์ทุกแห่งเพื่อจัดทำเป็นบัญชีรายชื่อ (Black List) ในระบบ intranet ของ ปณท สำหรับให้ที่ทำการตรวจสอบก่อนการอนุญาต

ประกอบกับ การปิดช่องทางธุรกรรมทางการเงินโดยธนาคารและสมาคมธนาคารไทย จะช่วยให้มาตรการในปราบปรามบรรลุถึงเป้าหมาย

ยุทธศาสตร์ ที่ ๕ การสร้างความรับผิดชอบร่วมกันต่อสังคมของผู้ประกอบการ นอกจากมาตรการทางกฎหมายแล้ว การสร้างความรับผิดชอบร่วมกันของคนในสังคม โดยเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการ ทั้ง

²³ การหารือร่วมกันระหว่างคณะอนุกรรมการศึกษามาตรการในการแก้ไขปัญหาสื่อลามกที่มีผลกระทบต่อเด็กเยาวชนสตรี สถาบันบัญญัติแห่งชาติกับนักวิชาการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ครั้งที่ ๑๗ ในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๐

²⁴ การหารือร่วมกันระหว่างคณะอนุกรรมการศึกษามาตรการในการแก้ไขปัญหาสื่อลามกที่มีผลกระทบต่อเด็กเยาวชนสตรี สถาบันบัญญัติแห่งชาติ กับ ผู้แทนจากบริษัท ไมโครซอฟท์ (ประเทศไทย) จำกัด ครั้งที่ ๑๗ ในวันที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐

²⁵ บันทึกข้อความ ของบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด เรื่อง แจ้งรายชื่อผู้ที่ถูกเพิกถอนสิทธิการเช่าตู้ไปรษณีย์การเช่า วันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๘

เจ้าของพื้นที่ ในการดูแลพื้นที่ให้เป็นเขตปลอดสื่อที่เป็นภัย รวมถึง กลุ่มเจ้าของร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ที่จะสร้างระบบการควบคุมดูแลตนเองภายใต้หลักจริยธรรมความรับผิดชอบต่อสังคม โดยที่ภาครัฐและภาคสังคมให้รางวัลทางสังคมทั้งในเรื่องของการลดหย่อนทางภาษี อีกทั้ง การยกย่องในทางสังคม เป็นอีกหนึ่งมาตรการที่จะช่วยให้เกิดการจัดการปัญหาสื่อลามกอนาจารที่ยั่งยืนต่อไป

ความพยายามในการปราบปรามปัญหาสื่อลามกอนาจารนั้น ไม่สามารถเน้นเพียงแต่มาตรการในการจับกุม ลงโทษ เท่านั้น การใช้มาตรการเชิงส่งเสริมเคียงคู่ไปด้วย ก็จะทำให้การปราบปรามนั้นไม่ได้เป็นแค่เพียงไฟที่ไหม้ฟางเท่านั้น เพราะทั้ง ๕ ลักษณะนั้น จะเป็นการวางโครงสร้างในการทำงานระยะยาวไว้ด้วย

๕. ยุทธศาสตร์ในการขยายสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การเรียนรู้เรื่องเพศจากสื่อทางเพศของมนุษย์ในสังคมไทยมักจะเรียนรู้จากสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ ในขณะที่เดียวกันเมื่อหันกลับมาพิจารณาแหล่งการเรียนรู้จากสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ก็พบว่า มีจำนวนน้อย จากข้อเท็จจริงที่พบในสังคมไทยเกี่ยวกับสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ถึงแม้จะปรากฏอยู่ในหลายแหล่ง ทั้งจาก หนังสือพิมพ์ เช่น คลินิกรัก หมอนพพร เป็นต้น จากนิตยสาร เช่น CLEO เป็นต้น หรือ จากเว็บไซต์ เช่น www.eotoday.com/sexmustrsay, <http://www.samunpai.com/sex/> หรือ www.teenpath.net

แต่กระนั้นก็ดี ประเด็นเนื้อหาที่ยังไม่ครอบคลุมเนื้อหาความรู้ในเรื่องเพศในทุกมิติ โดยเนื้อหาส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของเพศสัมพันธ์ ในขณะที่ เนื้อหาทางด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเพศสภาพ และเพศภาวะยังอยู่ในปริมาณที่น้อย ประกอบกับ จำนวนของเนื้อหาเหล่านี้ยังอยู่ในปริมาณที่น้อยเมื่อเทียบกับจำนวนประชากรในสังคมไทย

ดังนั้น ความจำเป็นในการเพิ่มทางเลือกในการเสพสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์เพื่อเปิดโลกทัศน์ในการเรียนรู้เรื่องเพศอย่างถูกต้อง เข้าใจวิถีชีวิตหรือใช้ชีวิตในเรื่องเพศอย่างถูกต้อง จึงเป็นส่วนสำคัญในการจัดการปัญหาเรื่องสื่อทางเพศ

การสร้างมาตรการในการส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการผลิตสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์โดยอาศัยมาตรการภาครัฐในรูปของกองทุนสื่อสร้างสรรค์ หรือ การใช้มาตรการทางภาษีเพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ได้รับแรงจูงใจ นับเป็นกลไกที่จะช่วยทำให้เกิดการพัฒนาสื่อในกลุ่มนี้เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องเพศอย่างถูกต้อง เหมาะสมกับวัยและสภาพสังคม

๖. ยุทธศาสตร์ในการสร้างภูมิคุ้มกัน - การปฏิรูปหลักสูตรเพศศึกษา การปฏิรูปผู้สอน ปฏิรูปวิธีการสอน-การสร้าง ความเข้าใจในระหว่างกันของครอบครัว - การสร้างเครือข่ายเฝ้าระวัง

ในบรรดาสื่อทางเพศกลุ่มต่างๆที่ปรากฏตัวอยู่ในสังคมไทย คงต้องยอมรับว่า การเข้าไปควบคุมบรรดาสื่อที่มีอยู่จำนวนมากนั้นเป็นเรื่องที่ยากมาก การปิดหู ปิดตาเด็กและเยาวชนจึงไม่ใช่ทางออกที่ดีที่สุด

ดังนั้นการหันกลับมาสร้างมาตรการในการป้องกันภัย ซึ่งหมายถึงการสร้างภูมิคุ้มกันในการเรียนรู้ที่จะเลือกรับสื่อทางเพศอย่างรู้เท่าทันให้กับเด็ก เยาวชน ครอบครัว ทำให้ครอบครัวได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเรื่องเพศอย่างถูกต้องระหว่างกัน²⁶จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความยั่งยืนกว่าระบบการปราบปรามแต่เพียงอย่างเดียว เพื่อให้เกิดการสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องสื่อทางเพศให้กับสังคม สังคมไทยจะต้องริบดำเนินการในการพัฒนา²⁷

- หลักสูตรการเรียนการสอนเรื่องเพศ หรือที่รู้จักกันในชื่อว่า เพศศึกษา ในโรงเรียนที่มากกว่ารายวิชา สุขศึกษา อื่นทั้ง
- การสร้างผู้สอนที่มีความเข้าใจในเรื่องเพศ
- การปฏิรูประบบการสอนเพศศึกษา
- รวมไปถึงการสร้างห้องแลกเปลี่ยนเรียนรู้เคลื่อนที่ไปในสังคมเป็นกลไกที่จะช่วยเสริมให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องเพศ ค่านิยม การดำรงชีวิตอย่างถูกต้องเหมาะสม
- การสร้างสื่อทั้งในรูปแบบของรายการโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ อินเทอร์เน็ตเพื่อเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้เรื่องเพศ สร้างสื่อที่ทำให้เกิดความตระหนักถึงปัญหาจากสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์ ล้วนแต่เป็นเครื่องมือที่ยังมีอยู่น้อยในสังคมไทย
- ไม่เพียงเท่านั้น การสร้างมาตรการเพื่อส่งเสริมให้เกิดความเข้มแข็งในระดับชุมชนในรูปแบบของเครือข่ายเฝ้าระวังสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่มีจำนวนมากจะช่วยลดจำนวนและกระตุ้นให้เกิดการระงับภัยในสังคมได้เป็นอย่างดี

ทั้งหมดคงต้องยกเป็นภารกิจหลักให้กับกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ อีกทั้ง กระทรวงวัฒนธรรม

๗. องค์กรเข้าภาพในการทำงาน

ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๑๑ ที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าและทำให้แพร่หลายวัตถุอันลามก มีผลบังคับใช้ อีกทั้ง มาตรา ๒๘๗ ประมวลกฎหมายอาญา ที่กำหนดให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหน่วยงานหลักในการปราบปรามปัญหาสื่อลามกอนาจาร ต่อมา มีการจัดทำพระราชบัญญัติการกระทำ

²⁶ สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล , รายงานสุขภาพคนไทย , สื่อโป๊ๆ กับเรื่องเซ็กส์ของวัยรุ่น ๒๕๔๘

²⁷ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจาก คุณกัญญา ศิลปอาชา คณะอนุกรรมการศึกษามาตรการในการแก้ไขปัญหาสื่อลามกที่มีผลกระทบต่อเด็ก เยาวชน สตรี สถาบันบัญญัติแห่งชาติ

ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ซึ่งกำหนดให้กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นหน่วยงานหลักในการจัดการด้านการปราบปรามสื่อลามกบนอินเทอร์เน็ต

นอกเหนือจากกฎหมายที่มีผลใช้บังคับแล้ว ในช่วงสามปีที่ผ่านมา นับตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๕๘ รัฐบาลได้มีความพยายามในการสร้างองค์กรเข้าภาพผ่านการจัดตั้งคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยสื่อสร้างสรรค์ จนกระทั่งมีการดำเนินการจับกุมสื่อลามกอนาจารอย่างเข้มข้น รวมถึงการเปิดเว็บไซต์แจ้งเหตุสื่อลามกบนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ²⁸ สารวัตรอินเทอร์เน็ตหรือ CIT ของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๕๐ มีการดำเนินการจัดตั้งคณะกรรมการสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ขึ้นเพื่อทำหน้าที่ในภารกิจหลัก ๕ เรื่อง กล่าวคือ การปราบปรามสื่อร้าย การขยายสื่อดี การสร้างภูมิคุ้มกันการพัฒนาปฏิรูปชุดกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการ เพื่อทำหน้าที่ในระยะยาว

อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางกระแสเชิงนโยบายของรัฐบาลชุดต่างๆที่ผ่านมา พบอุปสรรคที่สำคัญก็คือ ฝ่ายปฏิบัติการจะเน้นหนักในการทำงานตามนโยบายของรัฐบาล เป็นสาเหตุให้เกิดขาดความต่อเนื่อง ความเป็นระบบ ที่สำคัญก็คือ ขาดการทำงานเชื่อมต่อระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่เฝ้าระวัง หน่วยงานที่ทำหน้าที่ดูแลระบบ โครงสร้างพื้นฐาน หน่วยงานที่มีอำนาจในการปราบปราม รวมไปถึง หน่วยงานที่ทำหน้าที่สนับสนุนให้เกิดแรงจูงใจในการพัฒนาสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์

ตัวอย่างที่ดี และเริ่มกรุยทางไปแล้วก็คือ คณะกรรมการสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ ซึ่งจะต้องเร่งพัฒนา

- โครงสร้างในรูปขององค์กรที่ทำหน้าที่เชื่อมประสานการทำงานของภาคส่วนต่างๆ
- องค์ประกอบขององค์กรนี้ต้องมาจากหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง ทั้งจากภาครัฐ ภาคประชาชน ภาควิชาการ ภาคธุรกิจ และภาควิชาชีพ เพื่อให้เกิดศูนย์กลางของการทำงาน
- เน้นการทำงานในภารกิจหลัก ๓ ด้าน ทั้งด้านการปราบปราม ส่งเสริม สร้างภูมิคุ้มกัน
- ต้องทำให้เกิดการทำงานที่ต่อเนื่อง ไม่อยู่ในสภาพลักปิดลักเปิด
- ที่สำคัญก็คือ การเน้นกระบวนการสร้างเสริมสื่อและภูมิคุ้มกันที่วางอยู่บนพื้นฐานของการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อทำให้เกิดการทำงานในระยะยาวโดยสังคม

²⁸ <http://htcc.police.go.th/webreport/index.php>

๘. ตราซังแสดงนำหน้าของการทำงาน

หากมองย้อนกลับไปนโยบายของรัฐเกี่ยวกับการจัดการปัญหาสื่อลามกอนาจาร ผลงานที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด ก็คือ การปราบปรามสื่อลามก จากข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่า ในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๕๐ ถึง มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๐ มีการจับกุมสื่อลามกอนาจารกว่า ๘๘๘ ราย ได้ของกลางเป็นวีซีดี ดีวีดี วีดีโอ รวมกันแล้วกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ชิ้น นับเป็นมูลค่ามากกว่า ๔ ล้านบาท^{๒๙}

ในขณะที่มาตรการเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับสังคม มาตรการที่เสริมสร้างให้เกิดสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ จะอยู่ในทิศทางที่สวนทางเสมอ

ดูเหมือนว่า เวลาที่เราพูดถึงการจัดการปัญหาสื่อลามก ตราซังแสดงนำหน้าของการทำงานก็มักจะเอนเอียงไปในด้านของการปราบปราม โดยเฉพาะการปราบปรามผู้กระทำความผิดสื่อลามกประเภทกระดาด วีซีดี ดีวีดี ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องทำ แต่ต้องไม่ลืมที่จะให้ความสำคัญกับกระบวนการในการจัดการปัญหาในส่วนอื่น เช่น การปิดกั้น กลั่นกรอง เพื่อให้เกิดการใช้เทคโนโลยีต่อสู้กับเทคโนโลยี

รวมทั้ง เน้นนำหน้าของการสร้างมาตรการหลักอีก ๒ ด้าน นั่นก็คือ การสร้างเสริมให้เกิดสื่อสร้างสรรค์ รวมทั้ง การสร้างและขยายภูมิคุ้มกันให้กับสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มเด็ก เยาวชนและครอบครัว

---

^{๒๙} รายงานการประมุขคณะอนุกรรมการปราบปรามสื่อร้าย ภายใต้การทำงานของคณะกรรมการสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ วันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๐ ณ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

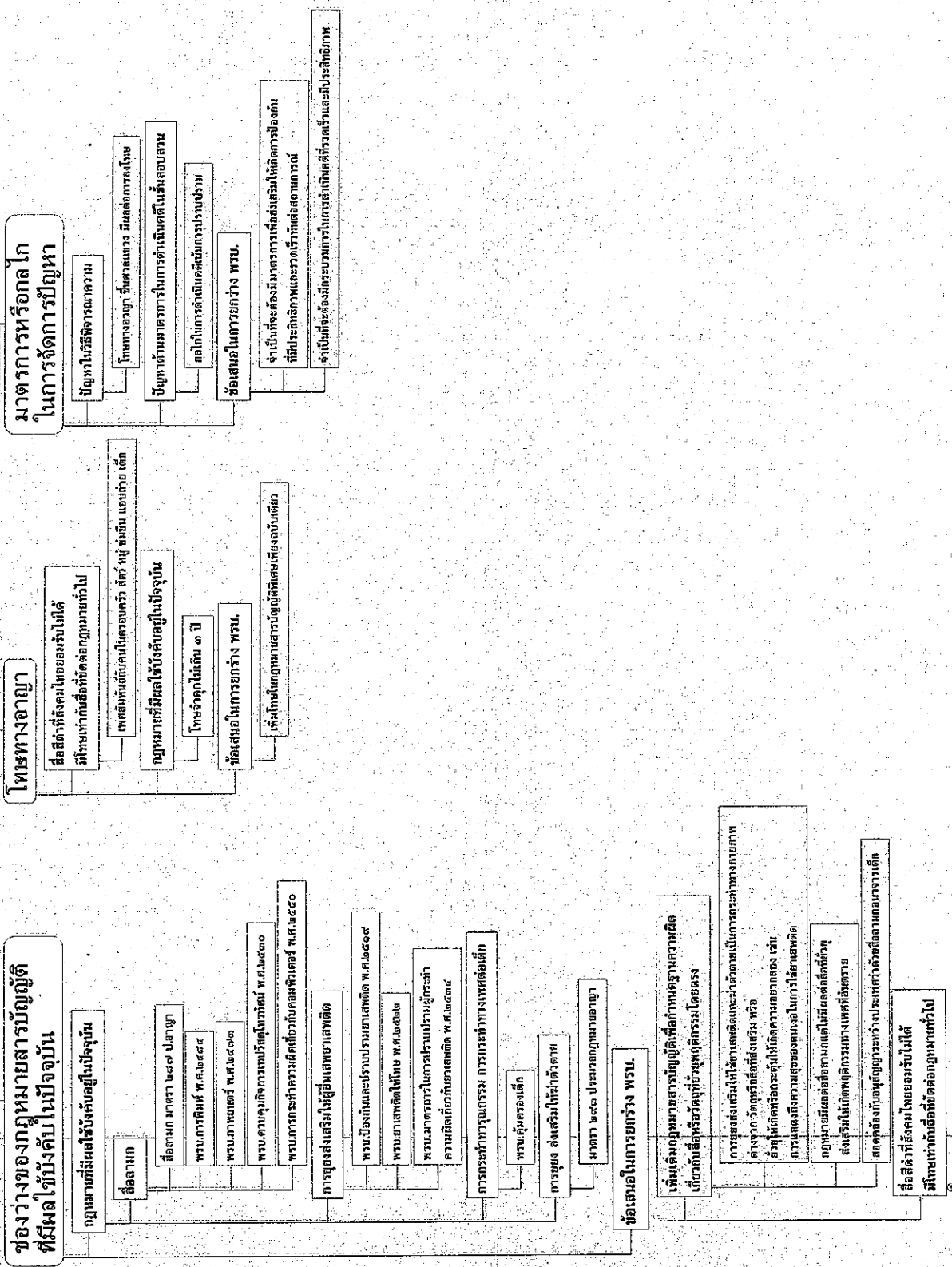
บรรณานุกรม

1. สมเกียรติ ตั้งนะโม ความเป็นมาเกี่ยวกับโป๊ เปลือย ลามก อนาคต มหาวิทยาลัยเที่ยงคืน (เอกสารออนไลน์ (25 ธันวาคม 2547) : <http://www.midmightuniv.org/finearts2544/newpage2.html>)
2. “บัตรเครดิตดาว “ศิลปะ หรือ อนาคต? ผู้จัดการ(2 กุมภาพันธ์ 2547) <http://www.manager.co.th/Entertainment/ViewNews.aspx?NewsID=4781232277750>
3. “SEX เรื่องไม่เล็กของสังคมไทย.ผู้จัดการ (29 กันยายน 2547). (<http://manager.co.th/Daily/ViewNews.aspx?NewsID=947000059481>)
4. “ครูหุ่ย ป็องเด็กได้ข้อมูลมั่ว! – วัยโจ๋ สวิงกึ่ง อันดับหนึ่งโลก “ผู้จัดการ (21 ตุลาคม 2547) (<http://www.manager.co.th/Politics/ViewNews.aspx?NewsID=947000070429>)
5. “SEX เรื่องไม่เล็กของสังคมไทย. อ่างไปแล้ว
6. “วิกฤตยุค นาโนวิวัฒน์”ไทยรัฐ (2 พฤศจิกายน 2547) (http://www.thairath.co.th/thairath1/2547/scoop/health/nov/02/s_health.php).
7. อิทธิพล ปริธิประสงค์, พันธุ์ทิพย์ สายสุนทร, สื่อลามกอนาคต : นวัตกรรมใหม่บนปัญหาเดิมๆที่รอคอยการจัดการ, เอกสารวิชาการ วุฒิสภา ลำดับที่ 16,2548
8. อิทธิพล ปริธิประสงค์, พันธุ์ทิพย์ สายสุนทร, เมื่อเยาวชนช่วยคิดการจัดการสื่อลามกอนาคตในสังคมไทย : จะเกิดอะไรขึ้นต่อไปหรือไม่, เอกสารวิชาการ วุฒิสภา ลำดับที่ 16,2548
9. โครงการศึกษาปัญหาเรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมไทยบนอินเทอร์เน็ต กองทุนศาสตราจารย์คิง ภาไชย คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. “การตรวจสอบสถานการณ์เกี่ยวกับปัญหาสื่อลามกในสังคมไทยบนอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน”, เอกสารประกอบการบรรยายวิชาการสำหรับครูประถม คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 10 มิถุนายน 2545.
10. โครงการศึกษาปัญหาเรื่องพฤติกรรมนอกระบบของมนุษย์ในสังคมไทยบนอินเทอร์เน็ต กองทุนศาสตราจารย์คิง ภาไชย คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. “สรุปผลการวิจัย เรื่อง ธุรกิจนอกระบบบนอินเทอร์เน็ต : ศึกษากรณีการประกอบธุรกิจสื่อลามกอนาคตบนอินเทอร์เน็ต”, เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง “ธุรกิจนอกระบบ : ศึกษาเฉพาะกรณีการประกอบธุรกิจสื่อลามกอนาคตบนอินเทอร์เน็ต” โดยศูนย์วิจัยเศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, วันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ.2546
11. อิทธิพล ปริธิประสงค์ และ รศ.ดร.พันธุ์ทิพย์ กาญจนะจิตรา สายสุนทร “รายงานการเสวนาทางวิชาการเรื่องการประทุษร้ายต่อสังคมบนเน็ต.” วารสารนิติศาสตร์ 30 (กันยายน 2543): น. 511-530.
12. อิทธิพล ปริธิประสงค์และ รศ.ดร.พันธุ์ทิพย์ กาญจนะจิตรา สายสุนทร บทความทัศนวิจารณ์เรื่อง มาตรการต่อสู้ทางเพศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์เดอะคอมเมอร์เชียล ปีที่ 12 ฉบับที่ 462 ประจำวันที่ 14 กรกฎาคม - 20 กรกฎาคม พ.ศ.2546
13. อิทธิพล ปริธิประสงค์, รศ.ดร.สมพงษ์ จิตระดับ และ รศ.ดร.พันธุ์ทิพย์ กาญจนะจิตรา สายสุนทร บทความเรื่อง ทัศนวิจารณ์เรื่อง ธุรกิจเว็บไซต์ลามกอนาคต ไม่ใช่ไม่มีทางออก แต่ไม่ออกเอง หนังสือพิมพ์มติชน ประจำวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ.2546

ภาคผนวก

ผังแสดงเหตุผลและความจำเป็นของการยกร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยพฤติกรรมอันตราย พ.ศ. ....

เหตุผลและความจำเป็นของการยกเว้น พ.ศ. พรบ.ปราบปรามวิทยุพหุกิจกรมขึ้นตราয় พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยพฤติกรรมอันตราย พ.ศ. ....

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุช่วยุพฤติกรรมอันตราย
พ.ศ. ....

หลักการ

เพื่อให้มีกฎหมายว่าด้วยการปราบปรามวัตถุช่วยุพฤติกรรมอันตราย

เหตุผล

เนื่องด้วยกฎหมายอาญาที่เกี่ยวกับวัตถุลามกในปัจจุบันไม่สามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับการยกเลิกพระราชบัญญัติปราบปรามการทำแพร์หลายและการค้าวัตถุอันลามก พุทธศักราช ๒๕๗๑ โดยพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายบางฉบับที่ไม่เหมาะสมกับกาลปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงทำให้ปัจจุบันไม่มีกฎหมายกำหนดมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับวัตถุลามก เช่น สื่อที่มีการแสดงกิจกรรมที่วิปริตทางเพศและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก ซึ่งพิธีสารเลือกรับต่อท้ายอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก กำหนดให้รัฐภาคีต้องบัญญัติให้เป็นความผิดอาญาและมีมาตรการป้องกันและปราบปรามที่เหมาะสมไว้ด้วย ประกอบกับยังมีสื่อที่ส่งเสริมหรือช่วยุพฤติกรรมอันตรายอื่นๆ ที่ร้ายแรงไม่น้อยไปกว่าวัตถุลามก ได้แก่ การใช้ยาเสพติด หรือการฆ่าตัวตาย ซึ่งต้องปราบปรามไปพร้อมกันด้วย ดังนั้น เพื่อให้การปราบปรามวัตถุช่วยุพฤติกรรมอันตรายอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(๑) ระหว่างบุพการีกับผู้สืบสันดาน พี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือพี่น้องร่วมแต่บิดาหรือมารดาเดียวกัน

(๒) โดยใช้ความรุนแรงถึงขนาดที่น่าจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย หรือโดยใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่อาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือชีวิต

(๓) โดยการบังคับขู่เข็ญหรือข่มขืน

(๔) ระหว่างบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไป และรวมถึงการร่วมประเวณีหมู่ด้วย

(๕) การฆ่าเรอสัตว์หรือฆ่าเรอศพ

(๖) ลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“เด็ก” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ และรวมถึงตัวแสดงในวัตถุช่วยุพฤติกรรมอันตรายที่มีเนื้อหาหรือลักษณะทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นเด็ก

“การฆ่าตัวตาย” หมายความว่า รวมถึง ความต้องการที่จะฆ่าตัวตาย การแสดงขั้นตอนในการฆ่าตัวตาย และการลอกเลียนแบบการฆ่าตัวตายด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามวัตถุช่วยุพฤติกรรมอันตราย

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการป้องกันและปราบปรามวัตถุช่วยุพฤติกรรมอันตราย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือข้าราชการผู้ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับ ๓ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนถึงอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการหรือของหน้าที่ของส่วนราชการใดตามกฎหมายเกี่ยวกับวัตถุช่วยุพฤติกรรมอันตราย

ในกรณีมีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือเจ้าพนักงานและของส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจเกี่ยวกับวัตถุช่วยุพฤติกรรมอันตราย ให้คณะกรรมการเป็นผู้วินิจฉัยและวางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการและการประสานงาน

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามวัตถุช่วยุพฤติกรรมอันตราย เรียกโดยย่อว่า“ป.ป.อ.” ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นรองประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงยุติธรรม ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ อัยการสูงสุด ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ แต่งตั้งไม่เกินห้าคน โดยอย่างน้อยสามคนต้องแต่งตั้งจากบุคคลที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้านจิตวิทยา จิตเวช หรืออาชญาวิทยา

ให้ผู้อำนวยความสะดวกสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ เป็นกรรมการและเลขานุการและให้แต่งตั้งข้าราชการไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

มาตรา ๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้แต่ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา ๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ หรือมีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

(๔) เป็นคนไร้ความสามารถ เสมือนไร้ความสามารถหรือเป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

(๖) ขาดการประชุมติดต่อกันสามครั้งโดยไม่มีเหตุอันควร

เมื่อกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกันเป็นกรรมการแทน และให้ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

มาตรา ๘ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งครบตามวาระแล้ว แต่ยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่

มาตรา ๙ ในการประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม หากรองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๐ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดแผนงานและมาตรการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับวัตถุอันตราย

(๒) วางโครงการและดำเนินการ ตลอดจนสั่งให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องดำเนินการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับวัตถุช่วยุพหุติกรรมอันตราย

(๓) เร่งรัดและประสานงานการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการตามกฎหมายเกี่ยวกับวัตถุช่วยุพหุติกรรมอันตราย

(๔) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีการปรับปรุงการปฏิบัติราชการหรืองานแผนงาน หรือโครงการของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการตามกฎหมายเกี่ยวกับวัตถุช่วยุพหุติกรรมอันตราย

(๕) วางหลักเกณฑ์การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๖) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับวัตถุช่วยุพหุติกรรมอันตรายในสถานประกอบการหรือสถานที่อื่นใด และกำหนดให้สถานที่ซึ่งใช้ในการประกอบธุรกิจใด ๆ เป็นสถานประกอบการที่อยู่ภายใต้บังคับของมาตรการดังกล่าว

(๗) สนับสนุนให้หน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน รวมทั้งประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันและปราบปรามวัตถุช่วยุพหุติกรรมอันตราย

(๘) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๑ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติการหรือทำการใด ๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งให้คณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙ มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานโดยอนุโลม

มาตรา ๑๒ ให้สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการและมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินงานในฐานะหน่วยงานปฏิบัติของคณะกรรมการตามอำนาจและหน้าที่ที่กำหนด

(๒) ประสานนโยบาย แผน งบประมาณ และการปฏิบัติงานป้องกันและปราบปรามวัตถุช่วยุพหุติกรรมอันตรายกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน

(๓) สนับสนุนข้อมูล ข่าวสาร วิชาการ ตลอดจนพัฒนาบุคลากรของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน

(๔) ปฏิบัติงานด้านการประชาสัมพันธ์ต่อต้านวัตถุช่วยุพหุติกรรมอันตราย

(๕) ประสานความร่วมมือกับต่างประเทศและองค์กระหว่างประเทศในด้านการป้องกันและปราบปรามวัตถุช่วยุพหุติกรรมอันตราย

(๖) ประสาน ตรวจสอบ ตลอดจนติดตามและประเมินผลการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามวัตถุอันตรายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๗) ปฏิบัติราชการอื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมายหรือตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๑๓ ผู้ใดโดยเจตนาทำ ผลิต ทำสำเนา หรือก่อให้เกิดการทำ การผลิตหรือการทำสำเนาซึ่งวัตถุอันตราย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำโดยมีภาพหรือเสียงของเด็กที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีหรือมีลักษณะที่ทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นเด็กที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีหรือมีข้อความที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะใด ๆ กับเด็กที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปี บนทึกหรือปรากฏอยู่ในวัตถุอันตราย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดโดยเจตนามีไว้ในครอบครอง เผยแพร่ จำหน่าย นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักรส่งออกหรือยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไป แจกแจก หรือทำให้แพร่หลาย เผยแพร่ต่อสาธารณชน หรือแสดงอวดแก่ประชาชนไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ส่งผ่านหรือยังให้ส่งผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อสารสนเทศอย่างอื่น ซึ่งวัตถุอันตรายตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ผู้นั้นต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิด ตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

หากกระทำตามมาตรานี้เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ของการศึกษา การทดลองทางวิทยาศาสตร์ หรือการแพทย์ หรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ไม่ถือว่าเป็นความผิด

มาตรา ๑๔ ถ้าการกระทำตามมาตรา ๑๓ เป็นการกระทำเพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า ไม่ว่าจะโดยจำหน่าย มีไว้เพื่อจำหน่าย นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไป แจกแจก หรือทำให้แพร่หลาย เผยแพร่ต่อสาธารณชน หรือแสดงอวดแก่ประชาชนไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งวัตถุอันตราย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ข้างหนึ่ง

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำต่อเด็กหรือใช้เด็กให้เป็นผู้กระทำความผิด ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กำหนดไว้ตามวรรคหนึ่ง

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำที่มีเจตนากระทำต่อเด็กที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีหรือใช้ให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีเป็นผู้กระทำความผิด ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้ตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๑๕ ผู้ใดสมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งคนใดคนหนึ่งได้ลงมือกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกันไปแล้ว ผู้ร่วมสมคบด้วยกันทุกคนต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ สำหรับความผิดนั้นอีกกระทงหนึ่งด้วย

ในกรณีที่ความผิดได้กระทำถึงขั้นลงมือกระทำความผิด แต่เนื่องจากการเข้าขัดขวางของผู้สมคบทำให้การกระทำนั้นกระทำไปไม่ตลอดหรือกระทำตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้สมคบที่กระทำการขัดขวางนั้น คงได้รับโทษตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งเท่านั้น

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกลับใจให้ความจริงแก่การสมคบต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนที่จะมีการกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้หรือศาลจะไม่ลงโทษเลยก็ได้

มาตรา ๑๖ ผู้ให้บริการตามกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ผู้ใด รู้ ว่าจะมีการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ ในหรือส่งผ่านระบบคอมพิวเตอร์และมิได้จัดการถอนหรือกำจัดวัตถุข้อมูลอันตราขายออกจากระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตนนั้นในทันที ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตราดังกล่าว

มาตรา ๑๗ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ ได้กระทำโดยร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางการเงิน ทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์อื่นใด ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งล้านห้าแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๘ นิติบุคคลใดกระทำความผิดมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลตามวรรคหนึ่งนั้นเกิดจากความรู้เห็นยินยอม การสั่งการ การกระทำ หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการ ผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น บุคคลดังกล่าวต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๑๙ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ แม้จะกระทำนอกราชอาณาจักร ผู้นั้นต้องรับโทษในราชอาณาจักร ถ้าปรากฏว่า

(๑) ผู้กระทำความผิดหรือผู้ร่วมกระทำความผิดคนใดคนหนึ่งเป็นคนไทยหรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

(๒) ผู้กระทำความผิดเป็นคนต่างด้าว และได้กระทำโดยประสงค์ให้ความผิดเกิดขึ้นในราชอาณาจักร หรือเป็นความผิดที่รัฐบาลไทยหรือคนไทยเป็นผู้เสียหาย หรือ

(๓) ผู้กระทำความผิดเป็นคนต่างด้าว และการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายของรัฐที่การกระทำเกิดขึ้นในเขตอำนาจของรัฐนั้น หากผู้กระทำความผิดนั้นมาปรากฏตัวอยู่ในราชอาณาจักร และมีได้มีการส่งตัวผู้นั้นออกไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ทั้งนี้ ให้นำมาตรา ๑๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๐ บรรดาเงินค่าปรับและเงินที่รับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็นของกองทุนคุ้มครองเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก ร้อยละหกสิบ และตกเป็นของกองทุนส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคม ร้อยละสี่สิบ

นอกจากโทษที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเป็นกรณีที่มีผู้นำจับผู้กระทำความผิดให้พนักงานอัยการร้องขอต่อศาลให้จำเงินประกันแก่ผู้นำจับ และให้ศาลสั่งไว้ในคำพิพากษาให้ผู้กระทำความผิดใช้เงินประกันแก่ผู้นำจับกึ่งหนึ่งของจำนวนเงินค่าปรับอีกโสดหนึ่งด้วย ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ชำระเงินประกันดังกล่าว ให้จ่ายเงินของกลางที่ได้รับจากของกลางซึ่งศาลสั่งให้ริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หรือจ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล

มาตรา ๒๑ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ ได้กระทำในโรงแรม โรงภาพยนตร์หรือสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น โดยผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการดังกล่าวรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดนั้น เมื่อได้มีการดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดแล้ว ก็ให้เจ้าพนักงานตามกฎหมายนั้น ๆ มีอำนาจเพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาต หรือมีคำสั่งอื่นใดตามกฎหมายดังกล่าวด้วย แล้วแต่กรณี

ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานตามกฎหมายนี้ แจ้งให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายนั้น ๆ เป็นผู้ดำเนินการเพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาต หรือมีคำสั่งอื่นใดตามกฎหมายดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๒๒ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๒๓ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในเคหสถาน สถานที่ หรือยานพาหนะใด ๆ ที่มีหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่า มีการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๗ เพื่อตรวจค้น ยึด หรืออายัดวัตถุร้ายหรือวัตถุหรือสิ่งลามก หรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดดังกล่าว เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าหากเน้นช้ากว่าจะเอาหมายค้นมาได้วัตถุหรือสิ่งลามก หรือวัตถุร้ายหรือพยานหลักฐานดังกล่าวนั้น จะถูกยกย้าย ซุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนสภาพไปจากเดิม

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง บัตรประจำตัวให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๔ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจยึดหรืออายัดบรรดาวัตถุหรือสิ่งลามกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๗ หรือวัตถุร้ายหรือพยานหลักฐาน และทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องหรือได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาจากการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๗ หรือตามพระราชบัญญัตินี้ไว้ เพื่อเป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาดีได้จนกว่าพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องหรือจนกว่าคดีถึงที่สุด แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ไม่ว่าทรัพย์สินนั้นจะเป็นของผู้กระทำความผิดหรือเป็นของผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม

มาตรา ๒๕ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๔๗ หรือมีวัตถุร้ายหรือพยานหลักฐาน หรือมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการค้า

การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารหรือข้อมูลอันตรายตามพระราชบัญญัตินี้อยู่ในพัสดุภัณฑ์ จดหมาย หรือตู้ไปรษณีย์ภัณฑ์ ไม่ว่าจะอยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของบุคคลใดก็ตาม ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการเปิดหรือสั่งให้เปิดพัสดุภัณฑ์ จดหมาย หรือตู้ไปรษณีย์ภัณฑ์นั้น เพื่อเข้าถึง ตรวจสอบ และทำสำเนาข้อมูลหรือวัสดุดังกล่าวได้

ในกรณีที่มีหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่าจะมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๗ หรือมีวัสดุข่าวสารหรือข้อมูลอันตรายตามวรรคหนึ่ง อยู่ในไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ระบบคอมพิวเตอร์ หรือฐานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ของบุคคลใด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการเข้าถึง ตรวจสอบ และทำสำเนาข้อมูลหรือวัสดุดังกล่าวได้

มาตรา ๒๖ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ หรือมาตรา ๒๕ แล้ว ต้องบันทึกรายละเอียดและเหตุผลแห่งการดำเนินการ และรายงานต่อศาลจังหวัดที่มีเขตอำนาจหรือศาลอาญาภายในสี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาลงมือดำเนินการ ในกรณีที่ศาลเห็นว่าการดำเนินการดังกล่าวมิได้เป็นไปตามกฎหมาย ศาลจะสั่งระงับหรือเพิกถอนการดำเนินการนั้นก็ได้

มาตรา ๒๗ บรรดาวัตถุหรือสิ่งลามกตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๗ หรือวัสดุข่าวสารหรือข้อมูลอันตราย รวมทั้งทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่อง หรือได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าว ให้ริบเสียทั้งสิ้น ไม่ว่าจะมิใช่หรือจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่

มาตรา ๒๘ ภายใต้งบประมาณมาตรา ๒๐ บรรดาทรัพย์สินอื่น ๆ นอกจากเงินที่ศาลพิพากษาหรือสั่งให้ริบตามมาตรา ๒๗ ให้ตกเป็นของแผ่นดิน แต่บรรดาวัตถุหรือสิ่งลามกตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๗ หรือวัสดุข่าวสารหรือข้อมูลอันตรายหรือทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นให้ทำลายเสียทั้งสิ้น

มาตรา ๒๙ ในกรณีที่ศาลเห็นว่าจำเลยกระทำความผิดโดยอาศัยโอกาสจากการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ หรือเนื่องจากการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ และเห็นว่าหากผู้นั้นประกอบอาชีพหรือวิชาชีพนั้นต่อไป อาจจะทำผิดเช่นนั้นอีก เมื่อศาลเห็นสมควรหรือพนักงานอัยการมีคำขอศาลจะสั่งไว้ในคำพิพากษาห้ามประกอบอาชีพหรือวิชาชีพนั้น มีกำหนดเวลาไม่เกินห้าปีนับแต่วันพ้นโทษไปแล้วก็ได้ ในกรณีที่ศาลพิพากษาให้รอการกำหนดโทษไว้หรือกำหนดโทษแต่รอการลงโทษไว้ ให้ศาลมีคำสั่งให้ดำเนินการคุมความประพฤติต่อไปด้วย

มาตรา ๓๐ ให้ถือว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นความผิดมูลฐานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

มาตรา ๓๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาระบบสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงและประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

ตารางบันทึกหมายเหตุประกอบ ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยพฤติกรรมอันตราย พ.ศ. ....

บันทึกหมายเหตุประกอบ

ร่าง พระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุอันตราย พ.ศ. ....

<p>บันทึกหมายเหตุประกอบร่าง</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุอันตราย พ.ศ. ....</p>
<p>กำหนดไว้เพื่อจะสื่อความหมายตามเจตนารมณ์</p>	<p>โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยกรปราบปรามวัตถุอันตราย ....</p>
<p>มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุอันตราย พ.ศ. ...."</p>	<p>มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุอันตราย พ.ศ. ...."</p>
<p>มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p>	<p>มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p>
<p>๑. กำหนดนิยามของคำว่า "วัตถุอันตราย" ให้ครอบคลุมถึงสื่อและวัตถุทุกประเภทที่จะสามารถกระตุ้นหรือยั่วยุให้เกิดพฤติกรรมอันตรายและมีคำว่าข้อความที่ไม่ได้เป็นในรูปของเอกสาร เช่น การเล่าเรื่องราวต่างๆ ในอินเทอร์เน็ต และคำวิจารณ์เพื่อสื่อถึงรอยสัก</p> <p>๒. ใน (๒) คำว่า "กิจกรรม" เป็นคำที่ใช้ในความหมายเชิงบวกมาโดยตลอด อีกทั้งเป็นคำที่สื่อให้เห็นถึงการกระทำร่วมกัน แต่ประเด็นของเด็กนั้น มีทั้งกรณีที่ได้คิดค้นบังคับ / ไม่เต็มใจ จึงจำเป็นต้องใช้คำว่า "การกระทำ" ทั้งนี้เพื่อสื่อถึงการกระทำในลักษณะที่เป็น physical movement</p>	<p>มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>"วัตถุอันตราย" หมายถึง ภาวะที่เกินกว่า สภาพที่ปรากฏ ซึ่งสัมพันธ์กับสภาพทางกายภาพ โครงสร้าง องค์ประกอบ คุณสมบัติทางเคมี ชีววิทยา หรืออันตรายที่อาจเกิดหรือก่อให้เกิด</p> <p>(๑) การกระทำอิทธิพลทางเพศ</p> <p>(๒) กิจกรรมร่วมเพศหรือการกระทำทางเพศกับเด็ก หรือการกระทำทางเพศของเด็ก</p> <p>(๓) การกระทำทารุณกรรมต่อเด็ก</p> <p>(๔) การฆ่าตัวตาย</p> <p>(๕) การใช้ยาเสพติด</p>

<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุอันตราย พ.ศ. ....</p>	<p>บันทึกหมายเหตุประกอบร่าง</p>
<p>(๖) การกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๑ ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ลักษณะ ๑/๑ ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ลักษณะ ๔ ความผิดเกี่ยวกับศาสนา และลักษณะ ๙ ความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือ</p> <p>(๗) การใช้ความรุนแรงที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต</p>	<p>๓. เนื่องจากในทางปฏิบัติแล้วนั้น บางกรณีแม้ไม่ถึงขนาดให้เกิดผลดังกล่าว เช่น ยั่วยุให้ฆ่าตัวตาย ก็ควรจะเป็นความผิดแล้ว ดังนั้นเพื่อให้ครอบคลุมไปถึงกรณีนี้ผู้กระทำได้กระทำโดยมุ่งประสงค์ให้เกิดผลซึ่งถึงแม้จะยังไม่เกิดผล ก็ถือว่าเป็นความผิด</p> <p>๔. การทำทารุณกรรมต่อเด็ก ก็ถือว่าเป็นพฤติการณ์อันร้ายแรงที่ควรปราบปรามและควบคุมมิให้มีการกระทำพฤติการณ์อันเป็นการทารุณเด็ก จึงกำหนด "การกระทำทารุณต่อเด็ก" เป็นอีกพฤติการณ์ความผิดหนึ่งที่ตั้งว่าเป็นพฤติการณ์อันตราย</p> <p>๕. กำหนดการกระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งสื่อเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรเกี่ยวกับการก่อการร้าย ศาสนา และเพศ ถือว่าเป็นวัตถุอันตรายให้เกิดการกระทำความผิดออกเลียนแบบหรือกระทำเป็นแบบอย่างซึ่งจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสังคมและประเทศ</p> <p>๖. กำหนด "การใช้ความรุนแรงที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต" เพื่อควบคุมสื่อที่จะยั่วยุการใช้ความรุนแรงที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต เช่น การยกพวกตีกัน การเผยแพร่ VDO clip เด็กตี/ตบกัน ทั้งเด็กชายและหญิงทั่วไป ซึ่งปัจจุบันเด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมการก้าวร้าวรุนแรงขึ้น ศักดิ์สิทธิ์ปัญหาด้วยการใช้กำลังควบคุมสื่อ / วัตถุประเภทนี้ด้วย</p>
<p>"การกระทำกวีบริตทางเพศ" หมายความว่า การกระทำหรือความสัมพันธ์ทางเพศ ในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ระหว่างบุคคลที่ผู้สืบสวน พิจารณาเห็นว่ามีความคล้ายคลึงกันหรือมีลักษณะร่วมกัน(๒) โดยใช้ความรุนแรงถึงขนาดที่น่าจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย หรือโดยใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือชีวิต</p>	<p>กำหนดนิยามของคำว่า "การกระทำกวีบริตทางเพศ" ว่า การกระทำเช่นไรจึงจะถือว่าเป็นการกวีบริตทางเพศ ตามความหมายของกฎหมายฉบับนี้ สำหรับกรณีหากเป็นการใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ย่อมเห็นได้ว่า "อาจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต" เช่น การใช้ถุงพลาสติกครอบหัววลามีเพศสัมพันธ์ก็ถือเป็นการกวีบริตทางเพศแล้ว โดยไม่จำเป็นต้อง "ถึงขนาดที่เป็นอันตราย" แล้ว</p>

<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุช่วยพฤติกรรมอันตราย</p> <p>พ.ศ. ....</p>	<p>บันทึกหมายเหตุประกอบร่าง</p>
<p>(๒) โดยใช้ความรุนแรงถึงขนาดที่น่าจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย หรือโดยใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือชีวิต</p> <p>(๓) โดยการบังคับขู่ขู่ขู่หรือข่มขู่</p> <p>(๔) ระหว่างบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไป และรวมถึงการร่วมประเวณีหมู่ด้วย</p> <p>(๕) การฉ้อโกงหรือขโมยทรัพย์สิน</p> <p>(๖) ลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p>	<p>กำหนดนิยามของคำว่า "เด็ก" ซึ่งนอกจากใช้อาจเป็นเกณฑ์แล้ว ยังรวมถึงกรณีที่เกิดในวัตถุช่วยพฤติกรรมอันตรายที่มีเนื้อหาหรือลักษณะทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นเด็ก</p>
<p>"เด็ก" หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ และรวมถึงตัวแสดงในวัตถุช่วยพฤติกรรมอันตรายที่มีเนื้อหาหรือลักษณะทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นเด็ก</p>	<p>กำหนดนิยามของคำว่า "การฆ่าตัวตาย" ตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้</p>
<p>"การฆ่าตัวตาย" หมายความว่า ความต้องการที่จะฆ่าตัวตาย การแสดงซึ่งเจตนาในการฆ่าตัวตาย และการลงมือฆ่าตัวตายด้วย</p>	<p>กำหนดนิยามของคำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" ตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายถึงข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ ๓ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง และเป็นผู้นัดหมายสามารถเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตามกฎหมายนี้ได้</p>
<p>"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามวัตถุช่วยพฤติกรรมอันตราย</p>	<p>กำหนดนิยามของคำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" ตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายถึงข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ ๓ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง และเป็นผู้นัดหมายสามารถเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตามกฎหมายนี้ได้</p>
<p>"กรรมการ" หมายความว่า กรรมการป้องกันและปราบปรามวัตถุช่วยพฤติกรรมอันตราย</p>	<p>กำหนดนิยามของคำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" ตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายถึงข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ ๓ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง และเป็นผู้นัดหมายสามารถเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตามกฎหมายนี้ได้</p>
<p>"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือข้าราชการผู้ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับ ๓ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>กำหนดนิยามของคำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" ตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายถึงข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ ๓ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง และเป็นผู้นัดหมายสามารถเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตามกฎหมายนี้ได้</p>
<p>"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>กำหนดนิยามของคำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" ตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายถึงข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ ๓ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง และเป็นผู้นัดหมายสามารถเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตามกฎหมายนี้ได้</p>
<p>มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนถึงอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการหรือของหน่วยงานที่ของส่วนราชการใดตามกฎหมายเกี่ยวกับวัตถุช่วยพฤติกรรมอันตราย</p>	<p>กำหนดนิยามของคำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" ตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายถึงข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ ๓ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง และเป็นผู้นัดหมายสามารถเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตามกฎหมายนี้ได้</p>

<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุอันตราย พ.ศ. ....</p>	<p>บันทึกหมายเหตุประกอบร่าง</p>
<p>ในกรณีมีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายที่กำหนดขึ้นหรือเจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการหรือเจ้าพนักงานและของส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ให้คณะกรรมการเป็นผู้วินิจฉัยและวางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติการและภาระงาน</p> <p>มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามวัตถุอันตราย เรียกว่า "ป.ป.อ." ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ อัยการสูงสุด ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนามั่งคั่งและความมั่นคงของมนุษย์แต่งตั้งไม่เกินห้าคน โดยอย่างน้อยสามคนต้องตั้งจากบุคคลที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้านจิตวิทยา จิตเวช หรืออาชีวศึกษา</p> <p>ให้ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยอายุ และผู้สูงอายุ เป็นผู้อำนวยการและเลขาธิการและให้แต่งตั้งข้าราชการไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขาธิการก็ได้</p>	<p>กำหนดให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามวัตถุอันตราย รับผิดชอบเพื่อบูรณาการร่วมปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับกำหนด แผน มาตรการ โครงการ ประสานการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการ เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีในการป้องกันและปราบปรามการกระทำอาชญากรรมผิดกฎหมาย วัตถุอันตราย พิทักษ์คุ้มครองอันตราย โดยมีสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยอายุ โภกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ เป็นฝ่ายบูรณาการและหน่วยงานปฏิบัติ</p>
<p>มาตรา ๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี</p> <p>ไม่เกินสองวาระติดต่อกัน</p>	<p>กำหนดคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในตำแหน่งวาระสองปี</p>
<p>มาตรา ๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ</p> <p>(๑) ตาย</p> <p>(๒) ลาออก</p> <p>(๓) รัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่หรือมีความประพฤติเสื่อมหรือหย่อนความสามารถ</p> <p>(๔) เป็นคนไร้ความสามารถ เสมือนไร้ความสามารถหรือเป็นบุคคลล้มละลาย</p> <p>(๕) ได้รับโทษจำคุกโดยพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก</p> <p>(๖) ขาดการประจักษ์ติดต่อกันสามครั้งโดยไม่มีเหตุอันควร</p> <p>เมื่อกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกันเป็นกรรมการแทน และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งที่เพื่ออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน</p>	<p>การพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ</p>

<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามว่าด้วยพฤติการณ์อันตราย พ.ศ. ....</p>	<p>บันทึกหมายเหตุประกอบร่าง</p>
<p>มาตรา ๔ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งครบตามวาระแล้ว แต่ยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่</p> <p>มาตรา ๙ ในกรณีที่ประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับรอง ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม หากของประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม</p> <p>การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด</p>	<p>กำหนดองค์ประชุมคณะกรรมการ</p>
<p>มาตรา ๑๐ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) กำหนดแผนงานและมาตรการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับว่าด้วยพฤติการณ์อันตราย</p> <p>(๒) วางโครงการและดำเนินมาตรการอันสั่งให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องดำเนินการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับว่าด้วยพฤติการณ์อันตราย</p> <p>(๓) เฝ้าระวังและประสานงานการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับว่าด้วยพฤติการณ์อันตราย</p> <p>(๔) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีการปรับปรุงการปฏิบัติราชการหรืองาน แผนงาน หรือโครงการของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับว่าด้วยพฤติการณ์อันตราย</p> <p>(๕) วางหลักเกณฑ์การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>(๖) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับว่าด้วยพฤติการณ์อันตราย สถานประกอบการหรือสถานที่อื่นใด และกำหนดให้สถานที่ซึ่งใช้ในการประกอบธุรกิจใดๆ เป็นสถานประกอบการที่อยู่ภายใต้บังคับของมาตรการดังกล่าว</p>	<p>กำหนดหน้าที่ของคณะกรรมการ</p>

	บันทึกหมายเหตุประกอบร่าง
<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามว่าด้วยผู้ปฏิบัติกรรณอันตราย พ.ศ. ....</p> <p>(๓) สนับสนุนให้หน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนรวมทั้งประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันและปราบปรามว่าด้วยผู้ปฏิบัติกรรณอันตราย</p> <p>(๔) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ</p> <p>มาตรา ๑๑ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติกรรณหรือทำการใดๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย</p> <p>ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งให้คณะกรรมการหรือคณะทำงานเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา</p> <p>ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙ มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะกรรมการหรือคณะทำงานโดยอนุโลม</p> <p>มาตรา ๑๒ ให้สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการและมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ดำเนินงานในฐานะหน่วยงานปฏิบัติของคณะกรรมการตามอำนาจและหน้าที่ที่กำหนด</p> <p>(๒) ประสานนโยบาย แผน งบประมาณ และการทำงานป้องกันและปราบปรามว่าด้วยผู้ปฏิบัติกรรณอันตรายกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน</p> <p>(๓) สนับสนุนข้อมูล ข่าวสาร วิชาการ ตลอดจนพัฒนาบุคลากรของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน</p> <p>(๔) ปฏิบัติงานด้านการประชาสัมพันธ์ต่อต้านว่าด้วยผู้ปฏิบัติกรรณอันตราย</p> <p>(๕) ประสานความร่วมมือกับต่างประเทศและองค์การระหว่างประเทศในด้านการทำงานป้องกันและปราบปรามว่าด้วยผู้ปฏิบัติกรรณอันตราย</p> <p>(๖) ประสาน ตรวจสอบ ตลอดจนติดตามและประเมินผลการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามว่าด้วยผู้ปฏิบัติกรรณอันตรายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง</p> <p>(๗) ปฏิบัติราชการอื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมายหรือตามที่กฎหมายกำหนด</p>	<p>กำหนดให้สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการ</p>

<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวิทยุพหุคูณกรณีอันตราย พ.ศ. ....</p>	<p>บันทึกหมายเหตุประกอบร่าง</p>
<p>มาตรา ๑๕ ผู้ใดผสมคัมกับตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งคนใดคนหนึ่งได้ลงมือกระทำความผิดตามที่ได้ผสมคัมกันไปแล้ว ผู้ร่วมผสมคัมด้วยกันทุกคนต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ สำหรับความผิดนั้นอีกกระบวนหนึ่งด้วย</p> <p>ในกรณีที่ความผิดได้กระทำได้ถึงขั้นลงมือกระทำความผิด แต่เนื่องจากการชักชวนของผู้ผสมคัมทำให้การกระทำนั้นกระทำไปไม่ตลอดหรือกระทำได้ตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้ผสมคัมที่กระทำการชักชวนนั้น คงได้รับโทษตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งเท่านั้น</p> <p>ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกลับใจให้ความจริงแห่งการผสมคัมต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนที่จะมีการกระทำความผิดตามที่ได้ผสมคัมกัน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้หรือศาลจะไม่ลงโทษเลยก็ได้</p>	<p>กำหนดให้กรณีที่มีการกระทำความผิดมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ ได้กระทำโดยผสมคัมกับตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต้องได้รับโทษหนักขึ้น โดยใช้ความในลักษณะเดียวกันกับตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน</p>
<p>มาตรา ๑๖ ผู้ให้บริการตามกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ผู้ใด ว่ามีการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ ในหรือส่งผ่านระบบคอมพิวเตอร์และมิได้จัดการถอนหรือกำจัดวัตถุพยานหลักฐานอันควรออกจากระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตนนั้นในทันที ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตราดังกล่าว</p>	<p>กรณีผู้ประกอบการประเภท ISP , Service provider, Web hosting, Webmaster ซึ่งไม่ได้เป็นผู้ทำ / มิใช่ในครอบครัวหรือซึ่งวัตถุพยานหลักฐานอันควรออกจากระบบคอมพิวเตอร์แล้วก็ตาม / กำจัดวัตถุดังกล่าวและหากผู้ประกอบการทราบแล้วก็ต้องจัดการถอน / กำจัดวัตถุดังกล่าวออกจากระบบคอมพิวเตอร์ทันทีที่สามารถทำได้ มิฉะนั้น ก็จะเป็นความผิดตามหลักการในมาตรา ๑๖</p>
<p>มาตรา ๑๗ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ ได้กระทำโดยร่วมกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางการเงิน หรือทรัพย์สิน หรือผลประกอบการหรือความผิดหรือเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางอื่นใด ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>กำหนดให้กรณีที่มีการกระทำความผิดมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ ได้กระทำโดยร่วมกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิดหรือเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางการเงิน หรือทรัพย์สิน หรือผลประกอบการหรือความผิด ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ต้องได้รับโทษหนักขึ้น</p>

<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุอันตราย พ.ศ. ....</p>	<p>บันทึกหมายเหตุประกอบร่าง</p>
<p>มาตรา ๑๕ นิติบุคคลใดกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท</p> <p>ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลตามวรรคหนึ่งนั้นเกิดจากความเห็นยินยอม การสั่งการ การกระทำ หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำกันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการ ผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น บุคคลดังกล่าวต้องรับโทษตามที่มีอำนาจหน้าที่ด้วย</p>	<p>กำหนดระวางโทษของนิติบุคคลที่กระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ โดยใช้ความในลักษณะเดียวกับตามมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน</p>
<p>มาตรา ๑๗ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ แม้จะกระทำการนอกราชอาณาจักร ผู้นั้นต้องรับโทษในราชอาณาจักร ถ้าปรากฏว่า</p> <p>(๑) ผู้กระทำความผิดหรือผู้ร่วมกระทำความผิดคนหนึ่งเป็นคนไทยหรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือ</p> <p>(๒) ผู้กระทำความผิดเป็นคนต่างด้าว และได้กระทำความผิดซึ่งความผิดเกิดขึ้นในราชอาณาจักร หรือเป็นความผิดที่รัฐบาลไทยหรือคนไทยเป็นผู้เสียหาย หรือ</p> <p>(๓) ผู้กระทำความผิดเป็นคนต่างด้าว และการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายของรัฐที่ทำการกระทำเกิดขึ้นในเขตอำนาจของรัฐนั้น หากผู้กระทำความผิดนั้นมาปรากฏตัวอยู่ในราชอาณาจักรและมิได้มีการส่งตัวผู้นั้นออกไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน</p> <p>ทั้งนี้ให้นำมาตรา ๑๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม</p>	<p>กำหนดให้กรณีที่ไม่กระทำความผิดตามกฎหมายนั้นนอกราชอาณาจักร หากเข้าองค์ประกอบตาม (๑) (๒) (๓) ผู้นั้นต้องรับโทษในราชอาณาจักร โดยใช้ความในลักษณะเดียวกับตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน</p>
<p>มาตรา ๒๐ บรรดาเงินค่าปรับและเงินที่รับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตกเป็นของกองทุนคุ้มครองเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กหรือยณะหกลีบ และตกเป็นของกองทุนส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคมช่วยเหลือ</p> <p>นอกจากโทษที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเป็นกรณีที่มีผู้นำผู้กระทำความผิด ให้พนักงานอัยการร้องขอต่อศาลให้จำเลยสืบแทนผู้นำผู้กระทำความผิดแล้ว ให้ศาลสั่งไว้แก่พิพากษาให้ผู้กระทำความผิดใช้เงินสืบแทนผู้นำผู้กระทำความผิดแล้วให้จำเลยสืบแทนผู้นำผู้กระทำความผิดแล้ว ให้จำเลยเงินของกลางที่ได้รับจากของกลาง ซึ่งศาลสั่งให้รับเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หรือจ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล</p>	<p>กำหนดหลักการให้นำเงินค่าปรับและเงินที่รับได้ตกเป็นของกองทุนทั้ง ๒ กองทุน แต่ทั้งนี้ เรื่องสืบแทนผู้นำผู้กระทำความผิดจะได้รับการจัดสรรเพื่อประโยชน์ในเรื่องความร่วมมือของผู้ที่เข้ามาแจ้งเบาะแสด้วย ดังนั้น จึงได้เพิ่มความกำหนดเกี่ยวกับการจ่ายสืบแทนผู้นำผู้กระทำความผิดในลักษณะเดียวกับมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการพนัน</p>

<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวิบัติผู้ประพฤติผิดกฎหมาย พ.ศ. ....</p>	<p>บทนิยามเหตุประกอบร่าง</p>
<p>มาตรา ๒๑ ถ้าภรรยาทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ ได้กระทำในโรงแรม โรงภาพยนตร์ หรือสถานบริการตามกฎหมายว่า กฎหมายว่าด้วยกามยาน โดยผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการดังกล่าวผู้เห็นเป็นใจ ดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดแล้ว ก็ให้เจ้าพนักงานกฎหมายนั้นๆ มีอำนาจเพิกถอนหรือพัก คำสั่งอื่นใดตามกฎหมายดังกล่าวด้วย แล้วแต่กรณี</p> <p>ให้เจ้าพนักงานตามกฎหมายนี้ แจ่งให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายนั้นๆ เป็น ผู้ดำเนินการเพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาต หรือมีคำสั่งอื่นใดตามกฎหมายดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง</p>	<p>กำหนดให้ภรรยาที่มีความผิดตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ ได้กระทำในโรงแรม โรงภาพยนตร์ หรือสถานบริการตามกฎหมายว่า ด้วยกามยาน และผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการดังกล่าวผู้เห็นเป็นใจ ดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดแล้ว เมื่อได้มีการดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำให้ไปอนุญาต หรือมีคำสั่งอื่นใดตามกฎหมายดังกล่าวด้วย</p>
<p>มาตรา ๒๒ ในกรณียุติโทษที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวล กฎหมายอาญา</p>	<p>กำหนดให้เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา เพื่อเวลาที่เข้าไป ดำเนินการตามพระราชบัญญัติ หากมีการขังขึ้น หรือต่อผู้ขังขวาง ถือเป็น ความผิดต่อเจ้าพนักงาน</p>
<p>มาตรา ๒๓ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในเคหสถาน สถานที่ หรือยานพาหนะใดๆ ที่มีหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่า มีการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๔ แห่ง พระราชบัญญัตินี้ หรือตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๗ เพื่อตรวจค้น ยึด หรืออายัดวัตถุพยานอันตรราย หรือวัตถุหรือสิ่งลามก หรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับความผิดดังกล่าว เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าหากเน้นักกว่า จะเอาหมายค้นมาได้ด้วยหรือสิ่งลามก หรือวัตถุพยานอันตรราย หรือพยานหลักฐานดังกล่าว เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าหากเน้นักกว่า ขอน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิม</p> <p>ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง บัตร ประจำตัวให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p>	<p>กำหนดให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการเข้าไปในเคหสถานเพื่อตรวจ ค้น ยึด หรืออายัดวัตถุพยานอันตรราย หรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดดังกล่าว โดยไม่ต้องมีหมายค้นในกรณีที่มี เหตุอันควรสงสัยว่ามีมีการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ และมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า หากเน้นักกว่าจะเอาหมายค้นมาได้ วัตถุ พยานอันตรรายหรือพยานหลักฐานดังกล่าวนั้น จะถูกอายัด ชุข ซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิม</p>
<p>มาตรา ๒๔ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจยึดหรืออายัดบรรดาวัตถุหรือสิ่งลามกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๗ หรือวัตถุพยานอันตรราย และทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องหรือเกี่ยวเนื่องหรือใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาจากการกระทำ ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๗ หรือพยานหลักฐานในการพิจารณา คดีได้จนกว่าพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องหรือจนกว่าคดีถึงที่สุด แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ไม่ว่าทรัพย์สินนั้นจะเป็นของ ผู้กระทำความผิดหรือเป็นผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม</p>	<p>กำหนดให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการยึดหรืออายัดบรรดาวัตถุ พยานอันตรราย และทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องหรือเกี่ยวเนื่องหรือใช้ในการกระทำ ความผิด หรือได้มาจากการกระทำความผิดไว้ เพื่อเป็นพยานหลักฐาน ในการพิจารณาคดีได้จนกว่าพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องหรือ จนกว่าคดีถึงที่สุด ทั้งนี้ ไม่ว่าทรัพย์สินนั้นจะเป็นของผู้กระทำความผิด หรือเป็นผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม</p>

<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุอันตราย พ.ศ. ....</p>	<p>บันทึกหมายเหตุประกอบร่าง</p>
<p>มาตรา ๒๕ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๕๗ หรือมีวัตถุประสงค์ร้ายแรงอันตรายเป็นเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการค้าหรือการเผยแพร่วัตถุอันตรายตามพระราชบัญญัติในพหุภาคีฉบับนี้ จดหมาย หรือคำปรึกษาจากผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการหรือควบคุมบุคคลใดก็ตาม ให้พนักงานเจ้าหน้าที่อำนาจในการเปิดหรือสั่งให้เปิดพหุภาคีฉบับนี้ จดหมาย หรือคำปรึกษาจากผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการ หรือคำสั่งเจ้าหน้าที่อำนาจหรือข้อมูลหรือตัวบุคคลได้</p> <p>ในกรณีที่มีหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่าจะมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๕๗ หรือมีวัตถุประสงค์ร้ายแรงอันตรายเป็นเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการค้าหรือการเผยแพร่วัตถุอันตรายตามพหุภาคีฉบับนี้ โดยมุ่งหมายเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่อำนาจในการสั่งให้เปิดและตรวจค้นตู้ ปณ. ทั้งนี้เนื่องจากในปัจจุบันมีการเสนอขายหนังสือตามเป็นแต่ตลาดคือส่งทางไปรษณีย์ไปตามบ้านหรือลูกค้าเพื่อให้เลือกซื้อ รวมถึงทางอินเทอร์เน็ต ดังนั้น จึงควรกำหนดให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการ และกำหนดให้สามารถดำเนินการดำเนินการได้ในกรณีที่อยู่ในประเทศหรือในต่างประเทศ หรือฐานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ของบุคคล</p>	<p>กำหนดให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ในการเปิดหรือสั่งให้เปิดพหุภาคีฉบับนี้ จดหมาย ผู้ไปรษณีย์ภัณฑ์ ไม่ว่าจะอยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของบุคคลใดก็ตาม ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๕๗ หรือมีวัตถุประสงค์ร้ายแรงอันตรายเป็นเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการค้าหรือการเผยแพร่วัตถุอันตรายตามพหุภาคีฉบับนี้ โดยมุ่งหมายเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่อำนาจในการสั่งให้เปิดและตรวจค้นตู้ ปณ. ทั้งนี้เนื่องจากในปัจจุบันมีการเสนอขายหนังสือตามเป็นแต่ตลาดคือส่งทางไปรษณีย์ไปตามบ้านหรือลูกค้าเพื่อให้เลือกซื้อ รวมถึงทางอินเทอร์เน็ต ดังนั้น จึงควรกำหนดให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการ และกำหนดให้สามารถดำเนินการได้ในกรณีที่อยู่ในประเทศหรือในต่างประเทศ หรือฐานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ของบุคคล</p>
<p>มาตรา ๒๖ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ หรือมาตรา ๒๕ แล้ว ต้องบันทึกรายละเอียดและเหตุผลแห่งการดำเนินการ และรายงานต่อศาลจังหวัดที่มีเขตอำนาจหรือศาลอาญากลางในจังหวัดซึ่งมีงับแต่เวลาดังกล่าวเป็นการ ในกรณีที่ศาลเห็นว่าการดังกล่าวมิได้เป็นไปตามกฎหมาย ศาลจะสั่งระงับหรือเพิกถอนการดำเนินการนั้นก็ได้</p>	<p>เพื่อเป็นการตรวจสอบการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่อีกชั้นหนึ่ง จึงกำหนดให้ต้องมีกรรณการปฏิบัติงานปฏิบัติต่อศาล ซึ่งในกรณีที่ศาลเห็นว่าการดำเนินการดังกล่าวมิได้เป็นไปตามกฎหมาย ก็กำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งระงับหรือเพิกถอนการดำเนินการนั้นเสียได้</p>
<p>มาตรา ๒๗ บรรดาวัตถุหรือสิ่งตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๕๗ หรือวัตถุอันตราย รวมทั้งทรัพย์สินที่เกี่ยวข้อง หรือได้ใช้เป็นการกระทำความผิด หรือได้มาจากการกระทำความผิดซึ่งผิดกฎหมายหรือไม่มีค่าหรือจะมีผู้ถูกลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยภาษากักกันและปราบปรามการฟอกเงิน เพื่อให้สามารถดำเนินการบริหารทรัพย์สินที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>กำหนดให้บรรดาวัตถุหรือทรัพย์สินอันตรายเป็น และทรัพย์สินที่เกี่ยวข้อง หรือใช้เป็นการกระทำความผิด หรือได้มาจากการกระทำความผิด ซึ่งผิดกฎหมายหรือไม่มีค่าหรือจะมีผู้ถูกลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยภาษากักกันและปราบปรามการฟอกเงิน เพื่อให้สามารถดำเนินการบริหารทรัพย์สินที่เกี่ยวข้อง</p>

<p>ร่างพระราชบัญญัติปราบปรามสวัสดิ์ผู้ประพฤติผิดกรรมอันตราย พ.ศ. ....</p>	<p>บันทึกหมายเหตุประกอบร่าง</p>
<p>มาตรา ๒๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๐ บรรดาทรัพย์สินอื่นๆ นอกจากเงินที่ศาลพิพากษาหรือสั่งให้รับตามมาตรา ๒๗ ให้ตกเป็นของแผ่นดิน แต่บรรดาวัตถุหรือสิ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๗ หรือวัตถุอยู่ภายใต้กรรมอันตรายหรือทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นให้ทำลายเสียทั้งสิ้น</p>	<p>กับการกระทำความผิด เช่น มีการถ่ายหนึ่งลงมาก โดยมีกล้อง ฟิล์ม และอุปกรณ์ในการถ่ายทำ แต่ในการเข้าจับกุมอาจไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดที่แท้จริงได้ ศาลจะได้มีอำนาจในการสั่งรับทรัพย์สินนั้นได้</p>
<p>มาตรา ๒๙ ในกรณีที่ได้เห็นว่าการกระทำความผิดโดยอาศัยโอกาสจากประการที่ทรัพย์สินหรือทรัพย์สินอื่นใด</p>	<p>กำหนดมาตรการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดมาได้ หากเป็นเงินค่าปรับหรือเงินอื่นใดๆ ก็ให้เป็นไปตามมาตรา ๒๐ แต่หากเป็นทรัพย์สินอื่นให้เป็นไปตามมาตรา ๒๗</p>
<p>มาตรา ๓๐ ให้ศาลมีคำสั่งให้ดำเนินการคุ้มครองความประพฤติต่อไปด้วย</p>	<p>กำหนดเพื่อเป็นช่องทางให้ศาลจะได้สามารถสั่งกำหนดห้ามมิให้ผู้กระทำความผิดนั้นได้อาศัยหรือวิชาชีพเดิมเพื่อกระทำความผิดนั้นซ้ำได้อีก รวมถึงสั่งให้มีการคุมประพฤติผู้กระทำความผิดแต่รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษไว้ด้วย</p>
<p>มาตรา ๓๑ ให้สิทธิการกระทำตามพระราชบัญญัตินี้เป็นความผิดมูลฐานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน</p>	<p>กำหนดให้การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นความผิดมูลฐานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน</p>
<p>มาตรา ๓๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงและประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>มาตรา ๓๑ ให้สิทธิการกระทำตามพระราชบัญญัตินี้เป็นความผิดมูลฐานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน</p>
<p>กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้</p>	<p>มาตรา ๓๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงและประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้</p>
<p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ</p>	<p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ</p>
<p>..... นายกรัฐมนตรี</p>	<p>..... นายกรัฐมนตรี</p>

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

พ.ศ. ๒๕๕๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

เป็นปีที่ ๖๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ระบบคอมพิวเตอร์” หมายความว่า อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงาน
เข้าด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด และแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์
หรือชุดอุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ

“ข้อมูลคอมพิวเตอร์” หมายความว่า ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้ และให้หมายความรวมถึงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

“ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์” หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลา ชนิดของบริการ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น

“ผู้ให้บริการ” หมายความว่า

(๑) ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่น โดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

(๒) ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

“ผู้ให้บริการ” หมายความว่า ผู้ให้บริการของผู้ให้บริการไม่ว่าต้องเสียค่าใช้จ่ายหรือไม่ก็ตาม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

มาตรา ๕ ผู้ใดเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งระบบคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะและมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖ ผู้ใดล่วงรู้มาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ ถ้านำมาตรการดังกล่าวไปเปิดเผยโดยมิชอบในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗ ผู้ใดเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ และมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘ ผู้ใดกระทำความผิดด้วยประการใดโดยมิชอบด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อดักจับไว้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมิได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเพื่อให้บุคคลทั่วไปใช้ประโยชน์ได้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙ ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐ ผู้ใดกระทำความผิดด้วยประการใดโดยมิชอบ เพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นถูกระงับ ชะลอ ขัดขวาง หรือรบกวนจนไม่สามารถทำงานตามปกติได้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑ ผู้ใดส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แก่บุคคลอื่นโดยปกปิดหรือปลอมแปลงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูลดังกล่าว อันเป็นการรบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นโดยปกติสุข ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๑๒ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๘ หรือมาตรา ๑๐

(๑) ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน ไม่ว่าจะความเสียหายนั้นจะเกิดขึ้นในทันทีหรือในภายหลังและไม่ว่าจะเกิดขึ้นพร้อมกันหรือไม่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท

(๒) เป็นการกระทำโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือการบริการสาธารณะ หรือเป็นการกระทำต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือระบบคอมพิวเตอร์ที่มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตาม (๒) เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๑๓ ผู้ใดจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้น โดยเฉพาะเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดตามมาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ หรือมาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๔ ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๑) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน

(๒) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศหรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน

(๓) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ อันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา

(๔) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

(๕) เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (๑) (๒) (๓) หรือ (๔)

มาตรา ๑๕ ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๔ ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๔

มาตรา ๑๖ ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เติม หรือดัดแปลงด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด ทั้งนี้ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียหาย ชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นการนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยสุจริต ผู้กระทำไม่มีความผิด ความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้

ถ้าผู้เสียหายในความผิดตามวรรคหนึ่งตายเสียก่อนร้องทุกข์ ให้บิดา มารดา คู่สมรส หรือบุตรของผู้เสียหายร้องทุกข์ได้ และให้ถือว่าเป็นผู้เสียหาย

มาตรา ๑๗ ผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้นอกราชอาณาจักรและ

(๑) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนไทย และรัฐบาลแห่งประเทศที่ความผิดได้เกิดขึ้นหรือผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ หรือ

(๒) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนต่างด้าว และรัฐบาลไทยหรือคนไทยเป็นผู้เสียหายและผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ

จะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักร

หมวด ๒

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๑๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๕ เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนและสอบสวนในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ เฉพาะที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดและหาตัวผู้กระทำความผิด

(๑) มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มาเพื่อให้ถ้อยคำ ส่งคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือส่งเอกสาร ข้อมูล หรือหลักฐานอื่นใดที่อยู่ในรูปแบบที่สามารถเข้าใจได้

(๒) เรียกข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์จากผู้ให้บริการเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารผ่านระบบคอมพิวเตอร์หรือจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๓) สั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่ต้องเก็บตามมาตรา ๒๖ หรือที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของผู้ให้บริการให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่

(๔) ทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ จากระบบคอมพิวเตอร์ที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ระบบคอมพิวเตอร์นั้นยังมีได้อยู่ในความครอบครองของพนักงานเจ้าหน้าที่

(๕) สั่งให้บุคคลซึ่งครอบครองหรือควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ ส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่

(๖) ตรวจสอบหรือเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด อันเป็นหลักฐานหรืออาจใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือเพื่อสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดและสั่งให้บุคคลนั้นส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ที่เกี่ยวข้องเท่าที่จำเป็นให้ด้วยก็ได้

(๗) ถอดรหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด หรือสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเข้ารหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ ทำการถอดรหัสลับ หรือให้ความร่วมมือกับพนักงานเจ้าหน้าที่ในการถอดรหัสลับดังกล่าว

(๘) ยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์เท่าที่จำเป็นเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการทราบรายละเอียดแห่งความผิดและผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๕ การใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๘ (๔) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตามคำร้อง ทั้งนี้ คำร้องต้องระบุเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลใดกระทำหรือกำลังจะกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เหตุที่ต้องใช้อำนาจ ลักษณะของการกระทำความผิด รายละเอียดเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำความผิดและผู้กระทำความผิด เท่าที่สามารถจะระบุได้ ประกอบคำร้องด้วยในการพิจารณาคำร้องให้ศาลพิจารณาคำร้องดังกล่าวโดยเร็ว

เมื่อศาลมีคำสั่งอนุญาตแล้ว ก่อนดำเนินการตามคำสั่งของศาล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งสำเนาบันทึกเหตุอันควรเชื่อที่ทำให้ต้องใช้อำนาจตามมาตรา ๑๘ (๔) (๕) (๖) (๗) และ (๘) มอบให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองระบบคอมพิวเตอร์นั้น ไว้เป็นหลักฐาน แต่ถ้าไม่มีเจ้าของหรือผู้ครอบครองเครื่องคอมพิวเตอร์อยู่ ณ ที่นั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งมอบสำเนาบันทึกนั้นให้แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองดังกล่าวในทันทีที่กระทำได้

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้เป็นหัวหน้าในการดำเนินการตามมาตรา ๑๘ (๔) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ส่งสำเนาบันทึกรายละเอียดการดำเนินการและเหตุผลแห่งการดำเนินการให้ศาลที่มีเขตอำนาจภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาลงมือดำเนินการ เพื่อเป็นหลักฐาน

การทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามมาตรา ๑๘ (๔) ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และต้องไม่เป็นอุปสรรคในการดำเนินกิจการของเจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเกินความจำเป็น

การยึดหรืออายัดตามมาตรา ๑๘ (๘) นอกจากจะต้องส่งมอบสำเนาหนังสือแสดงการยึดหรืออายัดมอบให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองระบบคอมพิวเตอร์นั้น ไว้เป็นหลักฐานแล้วพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งยึดหรืออายัดไว้เกินสามสิบวันมิได้ ในกรณีจำเป็นที่ต้องยึดหรืออายัดไว้นานกว่านั้น ให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอยกเวลายึดหรืออายัดได้ แต่ศาลจะอนุญาตให้ขยายเวลาครั้งเดียวหรือหลายครั้งรวมกันได้อีกไม่เกินหกสิบวัน เมื่อหมดความจำเป็นที่จะยึดหรืออายัดหรือครบกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องส่งคืนระบบคอมพิวเตอร์ที่ยึดหรืออายัดโดยพลัน

หนังสือแสดงการยึดหรืออายัดตามวรรคห้าให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๐ ในกรณีที่การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในภาคสอง ลักษณะ ๑ หรือลักษณะ ๑/๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน พนักงานเจ้าหน้าที่โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีอาจยื่นคำร้องพร้อมแสดงพยานหลักฐานต่อศาลที่มีเขตอำนาจขอให้มีการสั่งระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการระงับการทำให้แพร่หลายนั้นเอง หรือสั่งให้ผู้ให้บริการระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นก็ได้

มาตรา ๒๑ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดมีชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์รวมอยู่ด้วย พนักงานเจ้าหน้าที่อาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอให้มีการสั่งห้ามจำหน่ายหรือเผยแพร่ หรือสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นระงับการใช้ ทำลาย หรือแก้ไขข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขในการใช้ มีไว้ในครอบครอง หรือเผยแพร่ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ดังกล่าวก็ได้

ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ตามวรรคหนึ่งหมายถึงชุดคำสั่งที่มีผลทำให้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์หรือชุดคำสั่งอื่นเกิดความเสียหาย ถูกทำลาย ถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติม ขัดข้อง หรือปฏิบัติงานไม่ตรงตามคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือโดยประการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ เว้นแต่เป็นชุดคำสั่งที่มุ่งหมายในการป้องกันหรือแก้ไขชุดคำสั่งดังกล่าวข้างต้น ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๒ ห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่เปิดเผยหรือส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ที่ได้มาตามมาตรา ๑๘ ให้แก่บุคคลใด

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับการกระทำเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับพนักงานเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หรือเป็นการกระทำตามคำสั่งหรือที่ได้รับอนุญาตจากศาล

พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดฝ่าฝืนวรรคหนึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๓ พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นล่วงรู้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ที่ได้มาตามมาตรา ๑๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๔ ผู้ใดล่วงรู้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาตามมาตรา ๑๘ และเปิดเผยข้อมูลนั้นต่อผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕ ข้อมูล ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาตามพระราชบัญญัตินี้ ให้อ้างและรับฟังเป็นพยานหลักฐานตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยานได้ แต่ต้องเป็นชนิดที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น

มาตรา ๒๖ ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการ ผู้ใดเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย และเฉพาะคราวก็ได้

ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการ นับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การใช้บริการสิ้นสุดลง

ความในวรรคหนึ่งจะใช้กับผู้ให้บริการประเภทใด อย่างไร และเมื่อใด ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๒๗ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สั่งตามมาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๒๐ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลตามมาตรา ๒๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท และปรับเป็นรายวันอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทจนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๒๘ การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ และความชำนาญเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์และมีคุณสมบัติตามที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๒๙ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีอำนาจรับคำร้องทุกข์ หรือรับคำกล่าวโทษ และมีอำนาจในการสืบสวนสอบสวนเฉพาะความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

ในการจับ ควบคุม คั่น การทำสำนวนสอบสวนและดำเนินคดีผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ บรรดาที่เป็นอำนาจของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประสานงานกับพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

ให้นายกรัฐมนตรีในฐานะผู้กำกับดูแลสำนักงานตำรวจแห่งชาติและรัฐมนตรีมีอำนาจร่วมกันกำหนดระเบียบเกี่ยวกับแนวทางและวิธีปฏิบัติในการดำเนินการตามวรรคสอง

มาตรา ๓๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันระบบคอมพิวเตอร์ได้เป็นส่วนสำคัญของการประกอบกิจการและการดำรงชีวิตของมนุษย์ หากมีผู้กระทำความผิดประการใด ๆ ให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดไว้หรือทำให้การทำงานผิดพลาดไปจากคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือใช้วิธีการใด ๆ เข้าล่วงรู้ข้อมูล แก้ไข หรือทำลายข้อมูลของบุคคลอื่นในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือใช้ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จหรือมีลักษณะอันลามกอนาจาร ย่อมก่อให้เกิดความเสียหาย กระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน สมควรกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้